

... Πως αὐτὸ τὸ
ΣΥΝΟΗΜΑΤΑ

Handwritten text, likely a title or header, in cursive script. The text is faint and mostly illegible due to fading. It appears to be a single line of writing across the top of the page.

... ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΑ
ΣΥΝΘΗΜΑΤΑ

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ ΤΟΥ ΝΟΜΙΣΜΑΤΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΜΟΡΦΩΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
ΕΙΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΓΝΩΣΕΙΣ",
ΑΘΗΝΑΙ — ΜΑΪΟΣ 1958

Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπιμορφωτικὴ Ἐταιρεία προτιθεμένη νὰ ἐνημερώσῃ τὸ ἑλληνικὸν κοινὸν ἐπὶ τῶν πραγματικῶν προθέσεων τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ ἐναντι τῆς χώρας μας κατὰ τὴν παροῦσαν περίοδον, ἀνέθεσεν εἰς δύο εἰδικούς, τὸν ραδιοσχολιαστὴν κ. Ἰωάννην Ἀθανασούλιαν καὶ τὸν δημοσιογράφον κ. Ἀθανάσιον Δημόπουλον τὴν πλήρη καὶ ἀντικειμενικὴν διερεῦνσιν τοῦ θέματος. Ὅπως δὲ θὰ διαπιστώσῃ ὁ ἀναγνώστης, ἡ ἐκθεσίς των, ἡ ὁποία δημοσιεύεται διὰ τοῦ παρόντος φυλλαδίου βασίζεται ἐξ ὁλοκλήρου ἐπὶ ἀδιαβλήτου ἐγκυρότητος κομμουνιστικῶν κειμένων καὶ ἀναμφισβητήτων γεγονότων. Τοῦτο προσδίδει εἰς αὐτὴν τὴν ἀξίαν σοβαροῦ πολιτικοῦ ντοκουμέντου.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΜΟΡΦΩΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ

Δέν ἀρκεῖ νά θεωροῦμε ἀποκρουστική τή δουλεία γιά νά μὴ μεταβληθοῦμε σέ σκλάβους. Δέν ἀρκεῖ νά θέλωμε νά διατηρήσωμε τὴν ἀνεξαρτησία, τὴν ἀσφάλεια καὶ τὴν εἰρήνη τῆς χώρας μας γιά νά διατηρηθοῦν αὐτομάτως τὰ ὕψιστα αὐτὰ ἀγαθὰ.

Ζοῦμε σέ μιὰν ἐποχὴ πού τὰ πιὸ καταχθόνια σχέδια καλύπτονται πίσω ἀπὸ τὰ πιὸ ἁθῶα καὶ ἐλκυστικά σχήματα, πού οἱ δολοφόνοι παριστάνουν τοὺς . . . ἁγίους καὶ οἱ τύραννοι τοὺς ὑπερμάχους τῶν ἀνθρωπίνων . . . ἐλευθεριῶν καὶ δικαιωμάτων. Κινδυνεύομε ἔτσι νά χάσωμε ὅ,τι θεωροῦμε πολυτιμότερο τὴν ἴδια στιγμή πού πιστεύομε ὅτι ἀγωνιζόμαστε γιά νά τὸ κατοχυρώσωμε. Κινδυνεύομε νά παρασυρθοῦμε στὸν πόλεμο ἢ σέ αἱματηρές ἐσωτερικὲς περιπέτειες ἀπὸ δρόμους πού φαίνονται νά ὀδηγοῦν στὴν . . . εἰρήνη. Κινδυνεύομε νά μεταβληθοῦμε σέ σκλάβους καὶ σέ ἀντικείμενα ἀγρίας ἐκμεταλλεύσεως ἐνῶ νομίζομε πὼς ἀγωνιζόμαστε γιά «ἀνώτερες» μορφές ἐλευθερίας καὶ γιά τὴν ἐξαφάνισι κάθε μορφῆς ἐκμεταλλεύσεως.

Ὅποιος ἀμφιβάλλει δὲν ἔχει παρὰ νά ρίξῃ μιὰ ματιὰ στὶς ἐπόμενες σελίδες. Μὰ καὶ ὅποιος δὲν ἀμφιβάλλει, διαβάζοντας τὸ φυλλάδιο αὐτὸ θὰ διαπιστώσῃ πόσο δίκην ἔχει νά εἶναι ἐπιφυλακτικὸς ἀπέναντι ὠρισμένων «πατριωτῶν», «δημοκρατικῶν πολιτῶν», «εἰρηνοφίλων» καὶ «ἀνθρωπιστῶν». Θὰ διαπιστώσῃ ἐπίσης ὅτι ἡ ἀνεξαρτησία τῆς χώρας καὶ οἱ δημοκρατικὲς μας ἐλευθερίες, ἡ ἡσυχία καὶ ἡ ἀσφάλειά μας δὲν κινδυνεύουν μόνον ἀπὸ ἐξωτερικοὺς ἐχθροὺς καὶ ἀπὸ τοὺς ἐδῶ πράκτορες των. Κινδυνεύουν πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὴ δική μας τὴν ἄγνοια, τὴν εὐπιστία καὶ τὴν ἐπιπολαιότητα. Αὐτὴ εἶναι ἡ «ἀχίλλειος πτέρνα» μας καὶ ἐναντίον αὐτῆς οἱ ἐχθροὶ τῆς ἀνεξαρτησίας, τῆς εἰρήνης καὶ τῶν ἐλευθεριῶν μας ἔχουν συγκεντρώσει τὰ πυρὰ τῆς δημαγωγίας, τῆς ὑποκρισίας καὶ τῆς ἀπάτης.

Η ΤΑΚΤΙΚΗ ΤΗΣ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ

‘Ο κίνδυνος που αλλάζει μορφές

‘Ο Έλληνικός λαός στη μεγάλη του πλειοψηφία, έχει ξεκαθαρίσει τη θέση του απέναντι του Διεθνούς Κομμουνισμού. Και αν ο Κομμουνισμός εμφανιζόταν με το πραγματικό του πρόσωπο και τις πραγματικές του επιδιώξεις, το ζήτημα θα είχε λήξει οριστικά για τη χώρα μας. (Ίσως θα είχε λήξει και για όλο τον κόσμο).

Δυστυχώς όμως το ζήτημα αυτό δεν παρουσιάζεται έτσι, ούτε και είναι τόσο απλό. ‘Ο Κομμουνισμός πουθενά δεν κατώρθωσε να επικρατήσει προβάλλοντας τις πραγματικές του επιδιώξεις, ούτε και στην ίδια τη Ρωσία το 1917. ‘Ο Λένιν είχε αντιληφθεί εγκαίρως ότι θα ματαιοπονούσε αν περίμενε νάρθουν τα πράγματα όπως τα είχαν προβλέψει ο Μάρξ και ο Έγκελς. Έτσι παρά τον άπεριόριστο σεβασμό που έδειχνε στους «μεγάλους δασκάλους» του δεν έδιστασε να τους... συμπληρώσει όταν ή κατάστασι στη Ρωσία απαιτούσε περισσότερη δημαγωγία και λιγότερο Μαρξισμό. Με την ευκαιρία αυτή—προβλέποντας προφανώς και τις δυσχέρειες του μέλλοντος—έπεξεργάστηκε και την «στρατηγική και τακτική» του Διεθνούς Κομμουνισμού. Έδωσε δηλαδή λεπτομερείς οδηγίες στους όπαδους και τους διαδόχους του σχετικά με τον τρόπο καταλήψεως της εξουσίας. Τη δουλειά αυτή μπορούσε να την κάνει χωρίς να έχει διαβάσει καθόλου τον... Μάρξ, ο οποίος μάλιστα είχε πολύ διαφορετικές απόψεις επί του προκειμένου.

Ώστόσο, για μας έχει μεγάλη σημασία να γνωρίζουμε το πνεύμα των οδηγιών αυτών που διέπει την κομμουνιστική τακτική μέχρι σήμερα. Άς ρίξουμε λοιπόν μία ματιά σε μερικά αποσπάσματα έργων του.

Κατ’ αρχήν κάθε καλός κομμουνιστής πρέπει ν’ απαλλαγεί από κάθε ήθικόν ένδοιασμό. ‘Ο Λένιν, κατά το Τρίτο Πανρωσικό Συνέδριο της Κομμουνιστικής Νεολαίας, έδήλωσε:

«Ή ήθική μας υποτάσσεται τελείως στον ταξικό αγώνα του προλεταριάτου».

Αυτό σημαίνει ότι κάθε πράξις είναι όρθη μόνον όταν έξυπηρετεί τούς σκοπούς του Διεθνούς Κομμουνισμού. Έτσι κάθε κομμουνιστής απαλλάσσεται από την ύποχρέωσι νά σέβεται τούς κανόνες τής ήθικης και είναι ελεύθερος νά διαπράξη όποιαδήποτε άνηθικότητα άρκει αυτή νά έξυπηρετή τó Κόμμα. Πραγματικά, αυτό του ζητᾶ ό Λένιν στό βιβλίό του: «Άριστερισμός παιδική άρρώστεια του Κομμουνισμού». Έκεί γράφει:

«Πρέπει ύποχρεωτικά νά μάθουμε νά δουλεύουμε νόμιμα μέσα στά πιό αντίδραστικά κοινοβούλια, στά πιό αντίδραστικά επαγγελματικά συνδικάτα, στις κοπερατίβες, στά Ταμεία ασφάλισεως και στις άλλες παρόμοιες οργανώσεις... Πρέπει νά ξέρουμε νά άντιστεκόμαστε σ' όλα αυτά, νά ύφιστάμεθα όλες και τις κάθε λογής θυσίες, ακόμα—σε περίπτωση ανάγκης—νά καταφεύγουμε σέ κάθε είδους τεχνάσματα, πανουργίες, νά δουλεύουμε μέ παράνομες μεθόδους, νά σωπαίνουμε, νά συγκαλύπτουμε τήν αλήθεια, μονάχα γιά νά είσχωρήσουμε, νά παραμείνουμε σ' αυτά, νά διεξάγουμε μέσα σ' αυτά κομμουνιστική δουλειά μέ κάθε τρόπο. Είναι έπιτακτική ανάγκη γιά τήν πρωτοπορεία του προλεταριάτου, γιά τó συνειδητό του τμήμα, γιά τó κομμουνιστικό κόμμα, νά καταφεύγη σέ έλιγμούς, συμφωνίες, συμβιβασμούς, μέ διάφορες ομάδες, μέ διάφορα κόμματα...».

Ό Λένιν έδίδαξε επίσης στους όπαδούς του τήν άξία τών ύποσχέσεων πού... δέν πρόκειται νά τηρηθούν. Στό έργο του: «Στιγμές τής Ρωσικής Έπαναστάσεως» γράφει:

«Έως σήμερα δίναμε άφειδώς ύποσχέσεις. Τοῦτο ήταν τότε άπαραίτητο. Χωρίς προγράμματα και ύποσχέσεις δέν θά μπορούσαμε νά έξαπολύσωμε μιᾶ παγκόσμια έπανάστασι... Δέν ήταν δυνατόν ν' άρχίσωμε κατά διαφορετικό τρόπο».

Ό ίδιος άλλωστε έδωσε τό... καλό παράδειγμα. Τό 1919, άπαντώντας στις έπικρίσεις τών σοσιαλιστών του έξωτερικού γιά τήν δόλια συμπεριφορά του άπέναντι τών μή κομμουνι-

στῶν πού τόν βοήθησαν νά καταλάβῃ τήν ἐξουσία, ἔγραφε:

«Μᾶς λέγουν: Χθές ἐτάζατε λαγούς μέ πετραχήλια στούς μικροαστούς καί τούς καλούσατε ὡς συμμάχους κατά τοῦ Τσαρισμοῦ, ἐνῶ σήμερα ὁ Τζερζίνσκυ (ἀρχηγός τῆς Τσεκά) διακηρύσσει ὅτι οἱ Ἑσέροι καί οἱ Μενσεβίκοι θά σταλοῦν στό ἐκτελεστικό ἀπόσπασμα (ὅπως καί ἐστάλησαν). Δέν εἶναι αὐτό ἀσυνέπεια;».

Καί ὁ Λένιν ἀπαντοῦσε:

«Εἶναι! Ἀλλά ὅσοι ἐκπλήσσονται γι' αὐτήν εἶναι πολιτικῶς ἡλίθιοι».

Ὁ Λενινισμός δέν «ξεπεράστηκε».

Θά μπορούσαμε νά παραθέσωμε ἕνα πλῆθος ἀπό παρόμοια ἀποσπάσματα τοῦ Λένιν, πού δείχνουν ὅτι οἱ κομμουνισταί δέν πρέπει νά διστάζουν μπροστά σέ καμμιά πανουργία καί ἀπάτη προκειμένου νά καταλάβουν τήν ἐξουσία σέ μιὰ χώρα. Ὅμως τὰ παραπάνω νομίζομε εἶναι ἀρκετά. Ἐκεῖνο πού ἔχει σημασία τώρα εἶναι τὸ ἂν ὅλ' αὐτὰ ἰσχύουν ἀκόμη.

Εἶναι γεγονός ὅτι οἱ διάδοχοι τοῦ Λένιν δέν ἔδειξαν τήν ἴδια μ' αὐτόν... εὐκρίνεια, ἢ μᾶλλον τὸν ἴδιο μ' αὐτόν κυνισμό. Αὐτὸ ὅμως δέν σημαίνει καθόλου ὅτι δέν ἐπωφελήθηκαν ἢ δέν ἐπωφελοῦνται τῶν ὁδηγιῶν του. Τὸ ὅτι κρύβουν τίς πραγματικές τους προθέσεις μέ μεγαλύτερη ἐπιμέλεια ἀπ' ὅ,τι τίς ἔκρυβε ἐκεῖνος δείχνει ἀκριβῶς ὅτι ἔμαθαν καλά τὸ μάθημα. Ἀλλωστε δέν ἄφισαν καμμιά εὐκαιρία χωρὶς νά διαδηλώσουν τήν σταθερή τους προσήλωσι στὶς ἀρχές τοῦ Λενινισμοῦ, ἀσχέτως ἂν ἡ προπαγάνδα τοὺς κρύβει ἀπὸ τὸ μεγάλο κοινὸ ὅ,τι ἀντιβαίνει πρὸς τίς ἐπιδιώξεις τῆς τρεχοῦσης πολιτικῆς των.

Ἡ σοβιετικὴ ἐφημερίδα «Λιτερατούρναγια Γκαζέτα» ἔβεβαίωσε στὶς 27 Ἀπριλίου 1949 ὅτι ὁ Λενινισμός: «... καί τώρα, ἔπειτ' ἀπὸ 25 χρόνια εἶναι τὸ πιὸ ἰσχυρὸ ἰδεολογικὸ μας ὅπλο — ἕνας ἀναντικατάστατος, πιστὸς καί δοκιμασμένος ὁδηγός. Ὅπλιζει ἰδεολογικά δεκάδες ἑκατομμυρίων μαχητῶν τοῦ κομμουνισμοῦ, σ' ὅλο τὸν κόσμο, καί τοὺς δείχνει τὸ μόνον σωστὸ δρόμο γιὰ τήν ἀπελευθέρωσι ἀπὸ τίς ἄλυσσιδες τῆς καπιταλιστικῆς σκλαβιάς».

Και ὁ ὅπλι κατασκευὴν νέας Στάλιν τοῦ Διόνυσου Κομμουνιστοῦ Νεῖτο Κομμούναρ ἐπακλόγησεν κατὰ τὴ 20ῃ Συνέδριον τοῦ σοβιετικοῦ Κ.Κ. (Φεβρουάριος 1916).

«Ὅσα εἶναι τὰ χρόνια, τὸ κόσμος κρῖνται γὰρ τῇ μεγαλειότητι ποιεῖται τῆς ἀλλοτρίου Νεῖτο. Ἀποκρίσας στὸν Λεοντιού-νὰ ὁ πτεγὴ ὤμων τῶν ἐπιτυχίαν τοῦ κόσμου-τός μας».

Ὅσα εἰς ὅσοντες καὶν ἀνέκω διαιτηγῶν καὶ ἡ χρησιμοποίησις καὶν πειραματίζων, τεχνισμῶν καὶ ὑποκειμῶν ἐξοκλινθεὶν νὰ βρεῖταιται ἐπὶ ρύτι τῆς τακτικῆς τοῦ Διόνυσου Κομμουνιστοῦ. Ἐκείνα καὶ ἀποκρίσας ἀπὸ τῇ χρησίμῃ αὐτῇ διαμεινῶσι-κίσι νὰ ἴδωσι καὶ ποῖα μερὴ ἀποκρίσεται ἡ τακτικὴ αὐτῇ ἐπὶ χώρα μας. Μόνον μὲ τὴν ἀπερὴν γνώσιν αὐτῇ τῆς τακτικῆς νὰ μπορέσωσι ν' ἀποφύγῃται τὴν παγίδα.

ΝΕΑ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙ - ΝΕΑ ΣΥΝΘΗΜΑΤΑ ΝΕΑ ΠΡΟΣΩΠΕΙΑ

Ἡ τακτικὴ τοῦ Χαμαιλέοντος.

Ὅλοι καὶ ἔχον ἀκούσαι γὰρ τὸ ἴδιον αὐτὸ καὶ ἀλλάζει χροῖα γὰρ νὰ πειραματίζῃ ἐπὶ ποσὸν αὐτὸν. Ἡ διακρίσιν καὶ τῶν κομμουνισμῶν ἔχεται ἐπὶ πρῶτον. Ὁ χαμαιλέον ἀλλάζει χροῖα μόνον γὰρ ν' ἀμυνθῇ, ἐνὸς ἡ κομμουνιστὴς ἀλλάζει χροῖα γὰρ νὰ ξανακινεῖται. Τῇ στιγμῇ τῆς ἐπιθέσεως γίνεται πάλι κατακόκκινος.

Κατὰ τῇ διάρκειᾳ τῆς κατεχῆς πρὸς τὸ χροῖα τοῦ ὑπερπαισθητοῦ καὶ ὅσοι καὶ ἀγνοῖται κατὰ τῶν καταστημάτων. Μ' αὐτὸ τῶν τριπτῶν κατῆρμι καὶ παραπορῆ καὶ κλήρος ἀνυπακούων ἀνέκωσι, καὶ τοῖς ἀπλοῖσι καὶ νὰ δημιουργήσῃ τὴν διαγνώσιν δοῦσαι καὶ τὸ ἐπὶ τῇ βίαιᾳ ἐκπόλῃ τῆς ἐξουσίας. Ἡ πρῶτη ἀνέκωσι (ἀνέκωσις) ἀνέκωσι. Σ' αὐτὸ τὸ σύνταγμα διέστηκα ἐμφανίσθη καὶ τὸ πραγματικὸν του προσώπου, καὶ ὅλη του τὴν ἀπεκρουστικότητα, καὶ ὅλο του τὸ πρῶτον καὶ τὴν ἀγριότητα. Ἀνέκωσι ἀπὸ τὴν ἐπιτυχίαν, ἀλλάζει πάλι χροῖα καὶ μὲ ταχύτητα καταπληρῶται. Ἐχον κομμ-

μόφρων», «συμφιλίωτής», «ειρηνόφιλος», «δημοκράτης» και... γλυκομίλητος. Ἀλλ' αὐτό κράτησε μόνον ὡς τὸ Μάρτιο τοῦ 1946. Ὅσο τοῦ χρειάζοταν γιὰ νὰ ἀνασυντάξῃ τὶς δυνάμεις του, νὰ ξηλώσῃ τὸν κρυμμένον ὀπλισμὸ τοῦ νὰ ἐκπαιδεύσῃ ὅσα στελέχη μποροῦσε στὶς «Λαϊκὲς Δημοκρατίες» καὶ νὰ ἐξαπολύσῃ τὸν «τρίτο γύρον». Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα πῆγε πάλι τὸ πραγματικό του χρῶμα. Βουτήχτηκε ὡς τὸ κεφάλι στὸ αἷμα.

Ἀπο τὶς ἀρχὲς τοῦ 1950 παύσαμε νὰ βλέπουμε στὴ χώρα μας κάτι που νὰ μᾶς θυμίζῃ τὴν ὑπαρξὶ καὶ τὴ δρᾶσι τοῦ Κ. Κ. Ε., ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς πράκτορες του ποὺ ἀνσκόλλητε καὶ συν-ελάμβανε κατὰ διαστήματα ἡ Ἀσφάλεια. Καὶ τώρα ἀνέμει, κυτάξτε με γύρω σας, ὑπάρχει τίποτα ποὺ νὰ μᾶς δείχνῃ φανερά τὴν παρουσία τοῦ κομμουνισμοῦ; Ὁ «Ριζὸς» δὲν κυκλοφορεῖ, οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι γεμάτοι μὲ κόκκινα γράμματα, ἀπειλὲς καὶ σφυροδριπανὰ. Συνθήματα ἐμφανῶς κομμουνιστικά δὲν ἀκούγονται. Καὶ κανεὶς κομμουνιστὴς δὲν δείχεται ἀπρό-κάλυπτα ὅτι εἶναι κομμουνιστὴς. Οἷλεγε κανεὶς πως ὁ κομμουνισμὸς ἐξασφαλίθη ἀπὸ τὴν πραγματικότητά, πρόκειται γιὰ ἀπλὴ ἀλλαγὴ χρώματος, γιὰ μὴ νὰ περὶοδο τροπαρσκειῆς.

Περίοδος προπαρσκειῆς.

Ὁ Κομμουνισμὸς δὲν ἔπαυε οὔτε στιγμὴ νὰ δρᾷ μεταξύ μας. Ἐπειδὴ τὸ Κ. Κ. Ε. ἐπέθετο ἐκτὸς νόμου ἴδρυμα ἑνα ἄλλο κόμμα νόμιμο. Τὸ 1951 προσπάθησε ν' ἀνασυντήσῃ καὶ τὴν ΕΠΟΝ μὲ τὸ προσωπτεῖο τῆς ΕΔΝΕ. Ἡ ὁργάνωσις αὐτὴ δυσὼς ἀπεκαλύφθη καὶ διεκλύθη. Ἀλλὰ οἱ κομμουνιστὰι ξέρουν τὴ δουλειά τους. Ὅταν δὲν μποροῦν νὰ κάνουν τὸ ἑνα κάνουν τὸ ἄλλο. Ἐκμεταλλεύονται καὶ τὴν παρσκειῆ δύναμότητά. Καὶ ἡ δημοκρατία προσφέρει πάντοτε δυνατότητες... ἐναντίον της! Δὲν ἐξασφαλίζει μόνον τὶς ἐλευθερίες τῶν νομιμοφρόνων πολιτῶν ἀλλὰ καὶ τῶν σκυλωσμένων ποὺ ἐκμεταλλεύονται τὶς ἐλευθερίες αὐτὲς μὲ σκοπὸ νὰ τὶς καταργήσουν. Ἰδρυσαν «Επιτροπὴς Εἰρήνης», «Επιτροπὴ Δικαιωμάτων τοῦ Ἄνθρωπου καὶ τοῦ Πολίτου», κατώρυσαν νὰ προωθήσουν ἀνθρώπους των σὲ μὴ κομμουνιστικὰ ἐφημερίδας, σὲ φοιτητικὰς ὁργανώσεις, σὲ διάφορα «ποστὰ», σὲν κρατικὸ μηχανισμό, ἢ τουλάχιστον νὰ

δραστηριοποιήσουν τούς υπάρχοντες. Κατωβύβισαν επίσης να προσεταιρισθούν μερικούς μωροφιλόδοξους και καιροσκοπούς πολιτικούς. Όλες αυτές οι δουλιές είναι εξαιρετικά απαιτητές, αλλά ός είναι καλά οι ειλώτες του Παραπητάσματος, αυτοί που χωρίς να τὸ θέλουν χρηματαδοτούν με τὸν κλεμμένο Ἰδρώτα τους αὐτὴ τὴν διεθνὴ ἐπιχείρησι καταισκευῆς καὶ ἀλλων ειλώτων.

Ὡστόσο, τὴ μεταβολὴ στὰ ὀργανωτικὰ σχήματα τὴν ἀκολουθεῖ ἡ μεταβολὴ στὰ συνήθηματα. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἦταν προϊόν τῆς πρωτοβουλίας τοῦ ΚΚΕ. Ἦλθε ὡς ἀποτέλεσμα τῆς μεταβολῆς τακτικῆς τοῦ Διεθνoῦς Κομμουνισμοῦ.

Τις δυσχέρειες ποὺ ἀντιμετώπισε τὸ ΚΚΕ μετὰ τὸ 1949 τίς ἀντιμετωπίζαν στὸν ἑνα ἢ στὸν ἄλλο βαθμὸ ὅλα τὰ ΚΚ στὸν ἐλεύθερο κόσμo. Γι' αὐτὸ τὸ 20ῶ Συνέδριο τοῦ σοβιετικοῦ ΚΚ, ποὺ συνελθε στὴ Μόσχα τὸν Φεβρουάριu τοῦ 1956, καθώρισε γιὰ τὸν Διεθνὴ Κομμουνισμὸ μιὰ τακτικὴ πιὸ ἐλαστικὴ, πιὸ εὐελκτική, πιὸ καιροσκοπικὴ. Σὲ τί συνίσταται ἡ μεταβολὴ αὐτὴ θὰ τὸ Ἰδοῦμε ἐξετάζοντας ἑνα πρὸς ἑνα τὰ τρεχόντα συνήθηματὰ τοῦ κομμουνισμοῦ στὴν Ἑλλάδα, ἀσχετῶς διὰ αὐτὰ ρίχνονται ἀπὸ τὸ ΚΚΕ ἢ τοὺς ἰδῶ νομίμως δρῶντας ἀντιπροσώπους του καὶ τίς «μετωπικὲς» ὀργανώσεις του.

“ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ ΣΤΗΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΚΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ,,

Στὸ ἴδιο τέρμα ἀπὸ ἄλλους δρόμους.

Αὐτὸ εἶναι σήμερὰ τὸ βασικὸ συνήθημα τοῦ Κομμουνισμοῦ στὴν Ἑλλάδα. Ἡ ἐπιστρωτικὴ ἀλλαγὴ συνίσταται στὴν υἰετήρησι «ἐλληνικῆς, ἀνεξαρτήτης, εὐρωπαϊκῆς (ἐυρωπαϊκῆς πολιτικῆς) (δηλαδή) στὴν αὐτεπηρεποίησι τῆς χώρας) καὶ στὴν «δημοκρατικοποίησι τοῦ ἔθνικοῦ τοῦ καθεστώτος» (δηλαδή) ἀνεξαρτησίᾳ, νομιμοποίησι τοῦ ΚΚΕ, πειλογησίᾳ ἐλευθέρου δόγματος στους πρὸς τὸν τοῦ Διεθνoῦς Κομμουνισμοῦ στὴν Ἑλλάδα).

Γιὰ τὴν πραγμάτωσιν τῆς πατριωτικῆς ἀλλαγῆς οἱ κομμουνισταὶ καὶ οἱ ἑδῶ ἀντιπροσώποι τους προτείνουν

τήν δημιουργία ενός «πανευθνικού πατριωτικού μετώπου». Στο «μέτωπο» αυτό—ούσιαστικά στο νέο Ε.Α.Μ.—θα μπορούσαν να συμμετάσχουν «ανεξάρτητα από πολιτικές και ιδεολογικές πεποιθήσεις», όλα τα όπλα, οι οργανώσεις και τα κόμματα που δεν αντιτίθενται προς τους άμεσους αντικειμενικούς σκοπούς του Κ.Κ.Ε. Ή που θα δέχονται να τους υποστηρίξουν προκειμένου να εξασφαλίσουν διάφορα ανταλλάγματα (προαπολογική υποστήριξη κλπ.).

Για την εφαρμογή της νέας γραμμής, το ασβητικό Κ.Κ. έπειξε κατά τρόπο απροκαλούτο και ακαιδέωδη στα έσω-εξωτερικά του Κ.Κ.Ε. και αντικατάστησε την ήττα του, με σκοπό να άτελει την έπιτύχαι της «άλλαγής». Ή αντικατάστασις του Ζαχαριάδη και των πιστών του έγινε με τόσο βίαιον τρόπο γιατί αυτός διόχτει και εξακολουθεί να διατηρεί ισχυρή έπιρραή στα κόμματα και δεν θέλησε να παραδώσει άμαχητί τὰ όπλα. Έξ αίτιας της καταστάσεως αυτής άλλωστε όξυνθηκε στο έπακρον ή έσωτερική κρίσις του Κ.Κ.Ε. που χωρίστηκε σε δυα άρχικως και ήδη σε τρία άλληλομισούμενα στρατόπεδα. Όπωςδήποτε όμως, ή ήγικία του Διευθύνος Κομμουνιστικού γρητιμοποιεί τις διαθέσιμες δυνάμεις, τόσο ίδιες που ίβρισκονται στο Παραπέτασμα, όσο κι αυτές που δρουν στην Έλλάδα για την εφαρμογή της νέας γραμμής.

Η «Πατριωτική» ή «Δημοκρατική» Άλλαγή σύμφωνα με μιαν άλλη έπιτύχαι, φανερωτικά δεν έχει νίκητα το κομμουνιστικό. Ένας αή κομμουνιστής «εθελόγκητος» μπορεί να θεωρή την γενική άνησιτιά ως πράξι «άνθρωπιστική», χωρίς να παύει να αντιτίθεται στον κομμουνισμό. Καί ίνακ εύδωπόφιλος μπορεί να θεωρή την άποχώρησι της Έλλάδας από το ΝΑΤΟ ως εθνικός συμφέρονος.

Αυτό όμως που για τον «άνθρωπιστή» άπειλά «άνθρωπιστική» πράξι, και για τον εύδωπόφιλο «έθνικον ευφύμονα» έξωτερική πολιτική, για τον κομμουνιστή άπειλά ίνακ βίβλος προς τον κομμουνισμό.

Ή γενική άνησιτιά παισιόλογιστες λόγος, θα έπιτύχαι την έναγύ έρασι σ' έναν έριμό φανατικό κομμουνιστών που δλα αυτό τον τρόπο κομμενιστοει τις φύλαξι και

στούς τόπους ἐντόπισμού και σε χιλιάδες συμμοριτών που συνεπλήρωσαν τὴν ἐκπαίδευσί τους στις εἰδικές σχολές κατασκοπείας και συμμοριτοπολέμου τοῦ Παραρτηρήσματος.

Ἡ ἀποκάλυψις τοῦ σκοποῦ.

Ὅταν ὁ κομμουνισμός ἐπιτυχε αὐτοὺς τοὺς ἀμέσους ἀντικομμουνικούς σκοποὺς θὰ θέση ὡς ἐφαρμογὴ τὸ δεύτερο μέρος τοῦ σχεδίου του πὺν συνίσταται στὴν μεταβολὴ τῆς Ἑλλάδος σὲ σοσιαλτικό ὁμοφύλο. Ὅτι ἐκεῖ τέλνει ἡ «πατριωτικὴ» ἢ «Δημοκρατικὴ Ἀλλαγὴ» τὸ ἀποκαλύπτουν τὰ παρακάτω κομμουνιστικά κείμενα:

«Φυσικά, ἡ Προγραμματικὴ Διακήρυξις καθορίζοντας τὴ Δημοκρατικὴ Ἀλλαγὴ πᾶν τὸ στρατηγικὸ σκοπὸ τοῦ κόμματος σήμερα, καθορίζει τὸ πρόγραμμα μινύμου τοῦ ΚΚΕ γιὰ τὸ δημοκρατικὸ μετασχηματισμό, χωρὶς μὲν αὐτὸ νὰ ἐξαντλεῖ καὶ τὸν τελικὸ σκοπὸ τοῦ κόμματος που εἶναι ὁ σοσιαλιστικὸς μετασχηματισμὸς τῆς κοινωνίας. («Νέος Κόσμος»—τεύχος 4-5)1957—σελ. 14).

«Τὸ ΚΚΕ δὲν ἔκρυψε ποτὲ τοὺς σκοποὺς του, δὲν ἔκρυψε ποτὲ ὅτι τελικὸς σκοπὸς του εἶναι νὰ ὁδηγήσῃ τὴν ἐργατικὴ τάξιν στὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἱστορικοῦ της προορισμοῦ, που εἶναι ὁ σοσιαλιστικὸς μετασχηματισμὸς καὶ ἡ οὐδεύουσα τῆς κομμουνιστικῆς κοινωνίας στή χώρα μας» (Σελ. 26 τοῦ ἰδίου τεύχους).

Και ὅμως τὸ ΚΚΕ, παρὰ τοὺς ἱσχυρισμοὺς του, τοὺς κρύβει τοὺς σκοποὺς του. Μάλιστα στὴν καλὴ τους ἀπόκρισιν στηρίζει τὴς ἐλπίδες ἐπιτυχίας του. Τὸ ὅτι τοὺς ἀποκαλύπτει στὰ θεωρητικὰ του ὄργανα, που κυκλοφοροῦν μετὰ τῶν στελεχῶν καὶ τῶν μελῶν του, δὲν ἀποτελεῖ ἀπόδειξις εὐαικρινείας. Γνωρίζει πολὺ καλὰ ὅτι τὰ ἄνταρ καὶ μακροσκελὴ αὐτὰ κείμενα ὅταν τὰ διαβάζει τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ Ἀθηναικοῦ λαοῦ, ἄδιαφοροῦ δυστυχῶς γι' αὐτὰ, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ τὰ γνωρίξῃ πολὺ καλά.

Ἄλλ' ὅς δοῦμε στὴν περιπτώσιν ἑνὸς ἑλλοῦ συνθήματος μετὰ τρόπον τὸ ΚΚΕ «δὲν κρύβει ποτὲ τοὺς σκοποὺς του».

Η “ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ, ΦΙΛΕΙΡΗΝΙΚΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ,,

‘Η εξάρτησις τοῦ Κ.Κ.Ε. ἀπὸ τῆ Μόσχα.

Μὲ τὸ σύνθημα αὐτὸ καλυπτεται ἡ πρόσηλθαι τοῦ κομμουνισμοῦ ἐν ἀποσπάρῃ τῇ χώρᾳ μας ἀπὸ τὴν Ἀτλαντικὴν Συμμαχίαν, ὡς πρῶτον βῆμα γιὰ τὴν κομμουνιστικοποίησιν της. Φυσικῶς ὁ τελικὸς σκοπὸς δὲν ἀποκαλύπτεται πτὴν καθημερινῇ προπαγάνδᾳ, πού ἀπευθύνεται στὴν κυρίαν μάζαν τοῦ λαοῦ Ἀντιπῶτα ἡ προπαγάνδα στὸ σπῆμα αὐτὸ περιορίζεται στὴν ἔκφρασι τῶν ἐπιθυμημάτων τῆς οὐδετερότητος. Δηλαδή σιὸ ὅτι ἡ χώρα μας θὰ μπορέσῃ νὰ ζῇ καλύτερα τὰ ἔθνη τῆς ζητήματα καὶ παράλληλα νὰ ὀφελῇ οἰκονομικά.

Δὲν θὰ συζητήσωμε τοὺς κομμουνιστικοὺς ἰσχυρισμούς. Σε μιά τέτοια περιπτώσει θὰ δείχναμε ὅτι τοὺς δεχόμεθα ὡς τίς πραγματικὲς ἀπόψεις ἐνὸς κόμματος ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῆς χώρας μας. Ἐνῶ δὲν συμβαίνει κάτι τέτοιο. Οἱ κομμουνισταὶ ἐπιδιώκοντας κάτι πού ἐξυπηρετᾷ ἀπολυτικῶς τὰ σχέδια τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως, το ἔμαρτύρουν ὅπως πάντα, ὡς ἔφικτα δῶρα πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ὡς παρὰ τῶν «παιτριωτικῶν» αἰσθημάτων τους. Τί ἀκριβῶς κρύβεται πίσω ἀπὸ τὴν προσπάθεια αὐτὴ πού ἀποβλέπει στὴν οὐδετεροποίησιν τῆς χώρας μας μποροῦμε νὰ τὸ μαυτίσωμε ἢ λάβωμε ὑπ’ ὄψιν μας δύο πράγματα. Πρῶτον, ὅτι τὸ Κ.Κ.Ε. καὶ οἱ ἐδῶ ἀντιπρόσωποι του δὲν εἶναι οὐδέτεροι, ἀλλ’ ἀγωνίζονται γιὰ τὰ συμφέροντα τοῦ ἐνὸς ἐκ τῶν δύο μινταπισμῶν καὶ δεύτερον, ὅτι τὸ καθεστὸς πού ἀποτελεῖ τὸν τελικὸ σκοπὸ τῆς δράσεως τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ τῶν ἐδῶ ἀντιπροσώπων του θὰ μεταβάλῃ τὴ χώρα μας εἰς σερβικὸ δουλοφρόνο. Βέβαια γιὰ τοὺς κομμουνιστάς, μὴ χώρα ἀνεξαρτητοποιεῖται πλήρως, μόνον ὅταν κλεισθῇ πίσω ἀπὸ τὸ Σιδηρὸν Παραπέρασμα. Ἀλλὰ καὶ μὴ κομμουνιστὰς τοῦ ἑλευτέρου κόσμου καὶ οἱ οἱ Οὐγγροί, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι λαοὶ τοῦ Παραπέραματος, ἔχουν κολλᾶ διαφορετικὴ γνώμη, ἐπὶ τοῦ προκείμενου. Ἐν γὰρ ἐκ περιστάσεων ἐπὶ ζήτημα αὐτὸ θὰ ξανθυβρίσωμε ὅταν ἐξαρτωμε ἀπεναντίας τὸ θέμα τῆς οὐδετερότητος. Πρὸς τὸ παρὸν δὲ ἴσως τι λένε τὰ

κείμενα σχετικά με τὸ δικαίωμα τῶν κομμουνιστῶν νὰ παριστάνουν τοὺς ὑπερπατριῶτες καὶ νὰ ζητοῦν.. «ἀνεξάρτητη ἑξωτερικὴ πολιτικὴ».

Ὁ 14ος ἀπὸ τοὺς 21 ὅρους γιὰ τὴν εἰσδοχὴ ἑνὸς κόμματος στὴν Κομμουνιστικὴ Διεθνῇ, λέει:

«Τὰ κόμματα ποὺ θέλουν ν' ἀνήκουν στὴν Κομμουνιστικὴ Διεθνῇ πρέπει χωρὶς καμμίαν ἐπιφύλαξιν νὰ ὑποστηρίζουν τίς σοβιετικὲς δημοκρατίες στοὺς ἀγῶνες ποὺ κάνουν ἐναντίον τῆς ἀντεπαναστάσεως. Πρέπει ἀκούραστα νὰ κηρύσουν στοὺς ἐργάτες τὴν ἀρνήσιν νὰ μεταφέρουν πολεμοφόδια καὶ στρατεύματα τῶν ἐχθρῶν τῶν σοβιετικῶν δημοκρατιῶν καὶ νὰ κάνουν προπαγάνδα νόμιμη ἢ παράνομη μέσα στὰ στρατεύματα ποὺ στέλνονται ἐναντίον τῶν σοβιετικῶν Δημοκρατιῶν».

Οἱ νεώτερες ὁμολογίαι τῆς ἐξαρτήσεως.

Ἡ ἴδια καταστάσις ἐξακολουθεῖ νὰ ὑφίσταται μέχρι σήμερα, πραγματὸν ποὺ ἀνεγνωρίζεται σὲ πρόσφατα κείμενα τοῦ Κ.Κ.Ε. Τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1956 συνήλθε στὴ Μόσχᾳ τὸ 20ὸ συνέδριον τοῦ σοβιετικοῦ Κ.Κ. ποὺ μετέβαλε τὴν τακτικὴν τοῦ Διεθνoῦς Κομμουνισμοῦ. Μὲ τὴ νέα γραμμὴ ἐσπεύσει νὰ προσαρμοσθῇ πρῶτον ἀπ' ὅλα τὰ ἄλλα Κ.Κ. τὸ Κ.Κ.Ε. ποὺ συνεκάλεσε γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ τὸν ἐπόμενον μῆνα τὴν 6ῃ Ὀλομέλειαν τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς του ὅπως ὁμολογεῖται στὸν «Νέος Κόσμος» (№ 11) 1957, σελ. 26-27):

«Μὲ τὴ βοήθειαν τῶν ἀδελφῶν κομμάτων καὶ μὲ τίς ἀποφασίαις τῆς 6ης Ὀλομελείας τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε., τὸ κόμμα καὶ τὸ κίνημά μας πραγματοποιοῦν ἀποφασὴν μεγάλης σημασίας ἐπὶ τὴν ἱστορίαν του. Σ' αὐτὴ συνετέλεσαν σὲ μεγάλο βαθμὸ αἱ ἀποφασίαι τοῦ 20οῦ Συνεδρίου τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε.».

Καὶ σὲ ἄλλο σημεῖο:

«Ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς λαμπρῆς, νύχθωντικῆς πολιτικῆς (τοῦ Ζαχαρέφ), ἡ κρίσις ποὺ ἐπὶβύρασε ἀπὸ κομμάτι καὶ ἀπὸ τὸ 1945-49, κρίσις καὶ συνεχῶς ἀναπτυσ-

σόταν, ξίσπασε άνοιχτά τó 1955. 'Η κρίσι αυτή ύπερ-
νικήθηκε μέ τή βοήθεια τών αδελφών κομμάτων... 'Η με-
λέτη τής Ιστορίας του ΚΚΕ δειχνει τόν εύργετικό ρόλο
που έπαιξε στην άνάπτυξή του ή πολύτιμη πείρα του διε-
θνούς έπαναστατικού κινήματος και Ιδιαίτερα του Κ.Κ.
Σ.Ε.. 'Ιδιαίτερα γόνιμη και άποφασιστική ήταν ή τελευ-
ταια βοήθεια που έδωσαν στό Κ.Κ.Ε. οί διαπιστώσεις
και θέσεις του 20ού Συνεδρίου γιά την ύπερνίκηση τής
κρίσης και τήν έξάλειψη τής άνώμαλης καταστασης που
ύπήρχε στό κόμμα».

Ούτε καν «έθνικό κομμουνισμό».

'Η άπολυτη έξάρτησι του ΚΚΕ και τών έδω άντιπροσώ-
πων του άπό τή Μόσχα άποδεικνύεται ολοκάθαρα και άπό
ένα άλλο γεγονός. 'Από τó γεγονός ότι εργάζεται μέ φανατι-
σμό γιά τήν στερéωσι του σοβιετικού έλέγχου επί του διε-
θνούς κομμουνιστικού κινήματος, και έναντίον τής «παρεκ-
κλίσεως» του «έθνικού κομμουνισμού» που άντιπροσωπεύει
ή Γιουγκοσλαβία. Έναντίον δηλαδή τής άποψews ότι ό κομ-
μουνισμός πρέπει νά εφαρμόζεται σε μιá χώρα χωρίς τήν κη-
δεμονία τής Μόσχας.

«'Ο έθνικός κομμουνισμός—άναφέρεται στόν «Νέο Κό-
σμος» (11)1957, σελ. 51)—στρίφει στην πράξη τήν αλχημή
του όχι έναντία στόν κύριο έχθρό τής εργαζομένης άν-
θρώπινης, τόν διεθνή ιμπεριαλισμό, παρα έναντία
στη διεθνιστική άλληλεγγύη του εργατικού κινήματος και
μέ τó πρόσχημα τής έθνικής αύτοτέλειας έπιχειρεί ν' άντι-
παράστη τó ένα κομμουνιστικό κόμμα στό άλλο, νά δια-
σπασή τήν ένότητά τους. Νά γιατί ή 7η 'Ολομέλεια
κατάδικασε άποφασιστικά «άλλε προσπάθεια διάσπασης
των γραμμών του διεθνούς κομμουνιστικού κινήματος
και Ιξίφρασε τή σταθερή προσπάθεια του
ΚΚΕ στις άρχές του προλεταριακού δι-
εθνισμού... 'Η 7η 'Ολομέλεια, ολόκληρο τó κόμμα
μας, κατάδικασε και άντιπρότειπε σθεναρά τήν άπό-
πειρα καλικορρώσης τής έθνικιστικής—άντιδιεθνιστικής

ομάδας Ζαχαριάδη-Βλαντά-Γούσια. Το ΚΚΕ διαπαιδαγωγεί τὰ μέλη και στελέχη του από πινόμενα του προλεταριακού διεθνισμού, τῆς αλληλεγγύης τῶν προλεταρίων ὅλων τῶν χωρῶν και ἀναγνωρίζει τῇ Σοβ. Ένωση, τὴν πρώτη χώρα τοῦ νικηφόρου σοσιαλισμοῦ, σὺν τῷ μόνον δικῷ ἑπαναστατικῷ Κέντρο στὸν κόσμον.

Και στὴν σελίδα 28 τοῦ ἰδίου τεύχους τοῦ «Νέου Κόσμου»:

«Ἡ ἀναγνώριση αὐτῆς τῆς ἀλήθειας στὴ μακρόχρονη ἱστορία τοῦ κόμματος διευκρίνισε στὰ μέλη και στὰ στελέχη τοῦ κόμματος τὸ αἰσῆμα ἐκείνις τοῦ προλεταριακοῦ διεθνισμού και τῆς βαθύος προσηλωσῆς στὸ Κομμουνιστικὸν Κόμμα τῆς Σοβιετικῆς Ένωσης, ποῦ καμμιά δύναμη δὲν μπόρεσε νὰ τὸ κλονίσῃ».

Ὁ «προλεταριακὸς διεθνισμός».

Γιὰ ν' ἀντιληφθῶμε πληρέστερα τὴ σημασία τῶν παραπάνω ἀποσπασμάτων ἐπιβάλλεται νὰ διευκρινίσωμε τί ἐννοοῦν οἱ κομμουνιστὰι ὅταν μιλοῦν γιὰ «προλεταριακὸ διεθνισμόν». Ὁ κομμουνιστικὸς «διεθνισμός» δὲν ἔχει καμμιά σχέση μετὰ τὸ διεθνισμό ἐθνικῶν ποῦ φαντάζονται μίαν ὑπερεθνικὴν κοινότητα τῶν λαῶν χωρὶς ἡγετίδα δύναμι και ὑποτίλεις. Τὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ διεθνισμού χαρακτηρίζεται ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς ὡς «κοσμοπολιτισμός» και καταδικάζεται ὡς σοβαρὴ «παρέκλιση». Ὁ Στάλιν, καθορίζοντας τὸ περιεχόμενον τοῦ προλεταριακοῦ διεθνισμού, ἔγραφε:

«Διεθνιστὴς εἶν' ἐκεῖνος ποῦ, χωρὶς ἐπιφυλάξεις, χωρὶς δισταγμούς, χωρὶς ἁρᾶς, εἶναι ἕτοιμος νὰ ὑπερασπισθῇ τὴν Ε.Σ.Σ.Δ.» (ν' Ἀπαιτᾶται—Μόσχα 1919 τόμ. 10—σ.51).

Τὰ ἴδια σχεδὸν ἑστιάσεις πέραν στὴν «Διυνὴ Ζωὴ» (9-9-57) εἰς εἰδητικός «αἰτητήρια Ντιμπόρ».

«Μὲ τὴ νίκη τῆς σοσιαλιστικῆς ἐπαναστάσεως στὴν Κίνα και τίς ἄλλας χώρας τῆς Ἀστικῆς Ἀμερικανικῆς σοσιαλιστικῆς χώρας ἐμφανίσθησαν ποῦ ἡ δύναμις τοῦ ἀπαιτε-

λαί τό υπέρτατο δικαίον καθήκον τῶν ἰργατῶν ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου.

Ἀπό τὰ παράπανω προκύπτει, ὅτι στήν ἔποχή μας ἐπαισιπλάτης καί δωδεκατῆς εἶναι ὁ καιρός, πού εἶναι ἐτοιμος, διαπερύλακτα καί χωρίς ὅρους, παρὰ, τίμια καί χωρίς ἀδωαισμιους, νά ὑπερασινῶν τῆς Σοφιστικῆς Ἐνώσεως καί τῶν ἄλλων σοσιαλιστικῶν χωρῶν, κατῶς καί τοῦ συστήματος φιλίας τῶν σοσιαλιστικῶν χωρῶν.

Ὅπως φαίνεται λοιπόν ἀπό τὰ κατωτά, αἰτιά καί τίς ἐκλογίαις τῶν ἡγετῶν του, τό ΚΚΕ (καί τό ἰδῶ ὑποκατάστατό του) λέν νῆναι ἓνα νόμισα ἑλληνικά ἀλλά ἀσπαστικῶς ἀργάνωσις ἑντέλως ὑποταγμένη στό σχέδια τοῦ σοβιετικοῦ ἡγετριάστου, «Κι αὐτά θόνασι δι» ὑπορῶ νῶ «λαοίσι τό αἶσθημα τῆς βαθείας προσηλύσεως του ἐνὸ Κ.Κ. τῆς 2ῆς Ἐνώσεως», οὔτε φυσικά ἡ θύνασι τῶν ἰστικῶν πτωφιστῶν καί τῆς ἐπικῆς αὐτοπείρας τῆς χώρας μας. Ἡ ἐκδηξορτητῆ ἐξωτερική πολιτικῆ ἀνοητοῖ ἀπὸ ἀλόγισμα γιὰ τὴν ἐξασπῆσι τῶν ἀρετῶν. Σπασιναι ἀπότρεσαι καί ἀπαιμόνασι τῆς χώρας μας ἀπὸ τό ἀντικατῶ συστήμα τῶν ἀντικατῶ χωρῶν. Σπασιναι ἐξασπῆσι αὐτοῦ τοῦ ἀντικατῶ συστήματος, οἱ μᾶ περίοδο, πού τό κομμουνιστικό στρατιώτιον, ἐξασπῆσι διὰ πυλῶς καί σιδήρου κατῶ ἔχνα αὐτήτοφιλίας μετεξῶ τῶν βορροφῶν χωρῶν, ἐξασπῆσι πυρκαυλῶς καί προποταῖσι μᾶ τό ΚΚ τοῦ ἑλλῶνου κομμῶ τῆς κορυφῶσις νῆναι ἑπῶσιον, «ἔνα αἰματηρῶν περιπετειῶν.

Ἡ διακήρυξις τῶν 12 Κ. Κ.

Ἡ διακήρυξις τῶν 12 Κομμουνιστικῶν κομμάτων τοῦ Ἀνατολικοῦ Συλλογισμοῦ (Νοβέμβριος 1957) γράφει ὅτι «ἡ συστήρισις τοῦ σοσιαλιστικοῦ στρατιώτιου εἶναι ἡ ἐγγύτης γιὰ τὴν ἐθνικήν καὶ ἀνεξαρτησίαν. Καί ἀναφωρῶνται στο κομμουνιστικό στρατιώτικὸ συμφωνο τῆς Βαρσοβίας λέν ὅτι τό αἰσφῶς αὐτό «πῆναι νῶ διατηρηθῆ καί νῶ θυνασπῆ». Ἡ διακήρυξις περῶναι ἑπίσης τὴν κατηγορηματικὴν δήλωσι ὅτι πᾶνω ἀπὸ τό ἐπὶ ἄλλοις ἑλλῶνι συμφέροντα τῶν χωρῶν τοῦ Παραποτάστου πρῶτοναι τό γενικό συμφωνο τοῦ κομμουνι-

απικού στρατηγίδου. Σε τελευταία ανάλυση το συμφέρον της Σοβιετικής Ένωσης:

«Πάντα την αποκαθίστατε έθνική προκλαωμένη-γύρω - υπάρχουν έρευνες για γενική κοινή νόμιμη της σοσιαλιστικής επαναστάσεως και της οικοδομής του σοσιαλισμού. Είναι ανάγκη να επεξεργασθούν οι συγκεκριμένες έθνικές συνθήκες, αλλά εάν πρέπει να μεγαλοποιείται η σημασία τους και δεν πρέπει να εννοείται τους να συσχετίζονται οι γενικοί νόμοι».

(τώρα όποιος γεννηθεί νομικά, φυσικά, απολύτως είναι η Σοβ. Ένωση).

“ΑΥΤΟΔΙΑΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ ΧΩΡΙΣ ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΒΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥΣ ΟΡΟΥΣ,,

Κομμουνισμός και έθνικά κινήματα.

Είναι γνωστή σε όλους μας η κατάλλευση του Κυπριακού από τους κομμουνιστές. Αυτοί κατά τη γνώμη τους, είναι οι μόνοι που ενδιαφέρονται ειδικά για την επίλυση του Κυπριακού λαού, αυτοί είναι οι μόνοι πατριώτες, αυτοί είναι οι μόνοι που ενδιαφέρονται για την έθνη, και ολοκληρώσει. Γιατί είναι να μη γίνει τα αλβανικά, τα βουλγαρικά και τα σοβιετικά συμφέροντα. Στην τελευταία αυτή περίπτωση οι έθνικές μας δικαιώματα-όπως το ζήτημα της Βορείου Ήπειρου μεταβάλλονται σε «εμπειροαλιστικές επιδιώξεις» και «έθνικιστικά αγκυλώσεις»).

Τί όμως πραγματικά αντιπροσωπεύει το Κυπριακό για τους κομμουνιστές μπορούμε να το αντιληφθούμε όχι από τις κραυγές της καθημερινής τους «μαζικής» προπαγάνδας, αλλά από τα έπισημα κινήματά τους και από τις οδηγίες προς τα στελέχη και τα μέλη του κομμουνιστικού κόμματος. Μπορούμε έπισης να το αντιληφθούμε από τη μελέτη της τακτικής του διεθνούς κομμουνισμού έναντι των έθνικών κινήματων και από τη συμπεριφορά των κομμουνιστών της Κύπρου.

Ὁ Στάλιν διευκρίνισε ὅτι:

«Τό προέκτεράτο θυν εἶναι ἀνάγκη νά υποστηρίξη κατ' ἰδιότητα κίνημα, παρτιζὺ καὶ πόλεμο καὶ οἱ «ἄλλοι μεμονωμένοι» κινήματα. Πρέπει νά υποστηρίξη ἑκείνα κυρίως τὰ ἰδιωκὲς κινήματα, ποὺ τείνου νὰ ἀρνηθῶνται, νὰ ἀνατραποῦν καὶ ἐμπροσθέν καὶ ὄχι ἄλλα ποὺ τείνου νά τὸν ἐνισχύσων καὶ νὰ τὸν διατηρήσων. Ὑπάρχουν κινήματα, καὶ τὰ ἰδιωκὲς κινήματα, οἱ μισοὶ κατακλιόμενοι χώροι. Ἐχονταί οἱ ἀντίθετοι μὲ τὰ συμφέροντα τῆς ἐπικράτειας τοῦ προλεταριατοῦ κινήματος. Στὶς κινήσεις αὗται, εἶναι ἀνεύροστο ὅτι ὅλγ πρέπει νά δίνεται κοινὰ υποστήριξις. Τὸ ζήτημα τῶν ἰδιωκῶν δικαιῶν θυν εἶναι ἀπορριπτικὸν καὶ αὐτοπλάς, ἀποστειλὲ αἶρος τοῦ γενικοῦ προβλήματος τῆς παγκοσμίου ἐπανάστασεως, ὑποτάσσεται εἰς τὸ σύνολο καὶ πρέπει νὰ ἐξιστάται ἐπὶ τὴν ἀπόφιν τοῦ συνόλου» («Προβλήματα τοῦ Λeninισμοῦ» Μόσχα 1931—σ. 32).

Διηλεκτῶ, τὰ ἰδιωκὲς κινήματα πρέπει νὰ ἀνταναγκάζονται ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς ὅχι μὲ γνώσιν τὸ ἰδιωκὲς συμφέρον τῆς χώρας τῶν ἄλλῶν μὲ γνώσιν τὸ συμφέρον τῆς «παγκοσμίου ἐπανάστασεως» αὐτοπλάς τὸ συμφέρον τῆς Σοβ. Ἐνώσεως ποὺ «κτενύουσι» τὴν «παγκόσμιον ἐπανάστασιν». Αὐτὸ ἀκριβῶς κάνουν καὶ οἱ Ἕλληνες κομμουνιστὰς ὅταν ἐγλωσσὺν σχετικὰ μὲ τὸ κυπριακόν:

«Τὸ σύνθημα τῆς ἐνώσεως ἐπιμένει εἰς σημερινὰς συνθήκας τῆς ἀνωτατῆς δυνατῆς ἀντιιμπεριαλιστικῆς συγκέντρωσιν καὶ κινητοποίησης. Ἡ συνιστάμενός του σήμερα βρεθεται εἰς ὅτι ἐκφράζονταί τὸν πόθο τῆς παληφίας σχεδόν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὴν Κύπρον, πραγματοποιεῖται ταυτόχρονα καὶ τὴν ἀνωτατῆ ἀντιιμπεριαλιστικῆς συγκέντρωσιν ἐνῶ σύγχρονα ξεκαπάζει τὴν ἰδιωκὲς πρόθεσιν τῆς ἀντιδραστικῆς τόσο εἰς τὴν Κύπρον ὅσο καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ δυναμώνει εἰς τὸ λαϊκο-δημοκρατικὸν κίνημα εἰς τὴν ἑλληνικὴν γῆν. Ταυτόχρονα τὸ σύνθημα τῆς ἐνώσεως ὀξύνει καὶ αὐτὸ τὴν Ἀγγλο-

αμερικανικές Ιμπεριαλιστικές αντιθέσεις («Νέος Κόσμος» —Νοέμβριος 1951).

Ἡ «ένωσις» ἀπλὸ σύνθημα.

Τοὺς κομμουνιστὲς ἐπαινῶντες δὲν τοὺς ἐπασχάλει ἡ ἔνωσις κατ' ἐαυτὴν ὡς ἰνέκω πρόβλημα, ἀλλὰ ὡς «σύνθημα» γιὰ τὴν «ἀντιιμπεριαλιστικὴν συγκέντρωση» γιὰ τὸ «θυνάκωμα τοῦ λαικο-δημοκρατικοῦ κινήματος στὴν Τάλαδα». Χρησιμοποιοῦν δηλαδὴ τὴν ἔνωσι ὡς πρόσχημα γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησι τῶν κομμουνιστικῶν ἐπιδιώξεων αἱ ἀλλήλων καὶ δι' αὐτὴν ἔπαιζαν. Δὲν σέφη α' ἀκριβολογεῖν ὅτι αἱ πράξεις καὶ τὰ λαμπροὶν ἀλλοκροῦ αἱ ἐπιπτώσεις ἐκείνης ἁφύρας τοῦ κυπριακοῦ ὅτι ἀπὸ αἱ κομμουνιστὲς δυνάμεις ὅτι χάσαντες ἔτσι ἕνα ἐκμεταλλεύσιμα ζήτημα. Γι' αὐτὸ ἔνω ἀπὸ τῆς μισ ἐκατοστὸν γινώσκοντες τὸ κίνημα ἀπὸ τὴν ἑλλή κανὼν ὅτι μποροῦν γιὰ καὶ αἱ λαοὶ τὸ ζήτημα. Χτυποῦν ἀνεκδιέλεπτα τὸν ἐνοπιο ἀγῶνα τῶν Κυπρίων πατριωτῶν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πρὸς ἐξολοθίστη καὶ ζήτησαν τὸν περιορισμὸ τοῦ ἀγῶνος ἐπὶ χρησιμοποίησι ἀρκετῶν μεθόδων πάλιν. Ἐρῶσαν ὡς τὴν ἀνεκτὴ πρὸς αἰσθητικὴ καὶ συνεργασίαν μετὰ τὴν ἀρχὴς καπολῆς. Συνέδισαν πάντες τὸ σῆμα τῆς αὐτοδυνάμειας μετὰ δυνάμεις πρὸς μποροῦσαν γὰ τὸ ἀναγκαστὴ ὡς στραφόμενος κατ' αὐτὸν ἐναντίον τοῦ NATO.

Αὐτὰ δὲν ἀποτελοῦν δικαίους μας ἐχυρισμούς. Βγαίνον ἀπὸ τὰ ὅσα τὰ κομμουνιστικὰ μέληνα καὶ γὰ γινώσκοντες.

ΚΚΕ καὶ ΑΚΕΛ ἐναντίον τῆς ΕΟΚΑ.

«Ὁ πατριωτικὸς Κυπριακὸς Λαὸς δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μ' αὐτὴς τὴς τρομοκρατικῆς πράξεις, πρὸς εἶναι ἕνα ὑποπτε παγκοσμίως ἐκινευσμένο ἀπὸ τοὺς ἔγκλημα τοῦ λαοῦ, τοῦ μόνου ζήμια μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ».

Αὐτὴ ἀνέκδοτος τὸ ΑΚΕΛ (Κομμουνιστικὸ Κόμμα Κύπρου) στὴς 2 Ἀπριλίου τοῦ 1955, ἀναφερόμενος ἐπὶ δρᾶσι τῆς Ε.Ο.Κ.Α.

«Χθὲς ἐκείνη πάλιν ἕνα καινούριο μαρτύριο τοῦ ψευδοῦς ἐπὶ τῆς Κύπρου. Μὲ τέτοια τυχερὰ κἀλλια

οι ψευδοηγούμενες και οι προτάτες τους στην 'Αθήνα θέλουν να συντηρούν την Κυπροκαταπίεση (Ραδιοσταθμός των Σιμινοπτόν 25-3-55)

Και η «Αύγη» της 28ης 'Απριλίου 1955 συμφωνεί:

«Οι δημοκρατικοί της Κύπρου προβόλουν τον αγώνα του Κυπριακού λαού για την ελευθερία».

Δίν' όπ' ουκ παρή να εκφράσουν οι Βρεταννοί Συντηρητικοί και οι 'Αγγλοι καυχώς την... ελευθεριά τους για την συμπαράτασι. Και την εξοφλούν:

«Ούδ' αὖτε ἀποδείξις δόξεται καὶ κομμοσυνεστατικῆς συνεισφοράς εἰς φόρους Κυπρίων καὶ Ἑλλήνων» ὅπως εἶπεν τῆς Κύπρου ἐθελόμενος ὁ 'Αγγλος ὑπουργὸς τῶν 'Ασιατικῶν στὴν Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων στὴν 27-3-56.

«Οἱ καταγορεύμενοι κομμουνιστὲς τῆς ΑΚΕΛ προσέφεραν ἀνεκτίμητους ὑπηρεσίας μετὰ τὴν συμβολὴν των εἰς τὴν διάλυσιν τῆς ΕΟΚΛ», κατέβησαν ἐνύκτιον ἀρρεστημένοι τρεῖς Βρεταννοὶ ἀξιωματικοί, ὑπερασπίζονται κομμουνιστικὰ συνδικαλιστικὰ πειλόμενα σὲ μὴ δίκη στὴ Λευκωσία τὴν 3-4-56.

Οἱ ἀποκαλύψεις τοῦ «Διγενῆ».

Τὸ κομὸ πήρε τέτοιας διακρίσεως ὥστε εἴ' ἀναγκασθῇ ἡ ΕΟΚΛ νὰ τοῦς ἀποκαλύψῃ μὴ νὰ προκήρξῃ της τῆς 8-10-57 μὲ τίτλο «Οἱ ἀποκαλύψεις τοῦ ΑΚΕΛ». Καὶ νὰ ποικίλῃ χαρακτηριστικὰ ἀντικείμενα ἀπὸ τὴν προκήρυξι αὐτῇ!

«... Διανομὴ λοιπὸν καὶ μετὰ τὸ ΑΚΕΛ τοῦ πήραμε τὰ δόλια καὶ κτυπήσαμε τὸν δυνάστη. Τὸ ΑΚΕΛ διακήρυξε πάλιν ὅτι θέλει νὰ καθάριστ' αὐτὸν φυλάξῃ, νὰ φανόζωμεν μὴ τίς γέλοισι πικαρροίης καὶ νὰ διαλαύσωμεν πόνον... δόλια... πάλιν... δημοκρατικὸ καὶ π.κ. δηλοῦν λόγια σοῦ χρεῖ...»

... 'Αφ' οὗ τὸ ΑΚΕΛ δὲν ἐβόων στὸ ὄρος νὰ κατακοίση τὴ δύσιν μας, ἀφ' οὗ ἐβόων δολία καὶ φιλότομονισμό, θέλει τώρα νὰ δικαιολογήσῃ, ὅτι δὲν ἔπαυε νὰ γίνῃ ἐνο-

ήλος άγιανος. Έπιτε άρχισι ότι είναι αντιστοιχητι και δια-
φωνή πρὸς πάντας και συμφωνή μόνι με τους Έγγυμ-
ζους...

— Έν καιρῷ κα τινη πρὸ τῶν Κυπριακοῦ λαοῦ ἡ ΜΑΥΓΗ
ΒΙΒΛΟΣ τῆς προδοτικῆς τοῦ ΑΚΕΛ. Έως κομίζουμε ότι
δεν είναι καιρὸς νὰ δημοσιευθῇ τώρα. Ἀλλ' ἀν τὸ ΑΚΕΛ
καὶ οἱ ὅτι νὰ κατηγορηθῶν ὁδίκως καὶ πρῆτοι νὰ ἀπολο-
γιθῇ τώρα καὶ ὅχι βραδύτερον, τότε εὐθέως πρὸθυμοι
νὰ τὴ δημοσιεύσῃμε. Καὶ τότε ἡ ἡμετὴ πρῆτοι νὰ χαρακτη-
ρισθῶμεν ὡς σκεπτόμενοι ἢ τὸ ΑΚΕΛ νὰ πεισθεύσῃται μόν-
ον του ὡς προδοτικόν».

Τὸ ΑΚΕΛ ὅχι μόνον δὲν ἀπῆλθεν, ἀλλὰ καὶ συνέχισεν τὸν
προδοτικὸν τὸν ρόλιν. Καὶ τότε ὁ Διγενὴς ἀπεργάστηκε νὰ ἐκ-
δωσῇ νὰ μαρτυρηθῇ πραγματικῶς, στis 2-2-38, καταγγέ-
λοντας με συγκεκριμένα στοιχεία—φαιράμενος, ὡς ποῦνα, γε-
γονότα—προδοτικῆς τοῦ ΑΚΕΛ. Σ' ἡνα σημεία τῆς παραφυ-
ξας αὐτῆς πῶς φέρει τὸν τίτλον «ΙΔΟΥ ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ
ΚΟΙΜΟΥΝΙΣΤΑΙ ΤΟΥ ΑΚΕΛ» γράφει:

«Πολλὲς φορές ὑπογράφω ὅτι δὲν κάποιος αὐτὸν κομ-
ματικὸν αὐτὸν τοῦτον ὄγωνα, ἀλλὰ ὁ ὅλος κομμουνιστι-
κός. Δὲν αὖτε ἰνδικαίει ἡ κομμουνιστικὴ ἐκπαίδευσις τοῦ κομ-
μα. Μὲν ὑπογράφει ὅτι οὐκ ἔστιν καὶ εἶναι πατριωτικῆς καὶ νὰ
ἐκκαταστήσῃ καὶ αὐτὸς τῆς ἐνδόσεως τῶν, γὰρ νὰ διαφύγῃ
τὸν ἐνδοτικὸν καὶ ἀποδοτικὸν καὶ αὐτὸς ὅλα τὰ ὅλα πρὸς ὁ-
χρῶς στὴν ἀποδοτικὴν μας. Γιατὶ ἡ ἐχθρὸς δὲν φύγει ἀπὸ
τὸ νῆμα καὶ μὴ νὰ ἀποδοτικὸν καὶ αὐτὸς τὸ ΑΚΕΛ, καὶ αὐτὸς...
ἐχθρὸς, πατριωτικὸν, ἀποδοτικὸν καὶ ἀποδοτικὸν πῶς
καταγράφεται καὶ αὐτὸς τὸν καὶ ἀπὸ καὶ αὐτὸν.

Γι' αὐτὸν κάποιος ὅτι οὐκ ἀποδοτικὸν ὁ ὅλος ἀπο-
δοτικὸν τῶν Κυπριακῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν ἀποδοτικῶν
τὸν καὶ ἀπὸ ὅλα τῶν ἀποδοτικῶν ἀποδοτικῶν τῶν κα-
ταδοτικῶν καὶ τῶν καὶ αὐτὸς ἀπὸ τῆς ἀποδοτικῆς ἀποδοτικῆς
καὶ ἀποδοτικῆς. Ὑποδοτικὸν μόνον, ἡ ἀποδοτικὴ τοῦ ΑΚΕΛ καὶ αὐ-
τοῦ ἀποδοτικῶν τῶν ἀποδοτικῶν, οἱ ἀποδοτικῶν καὶ αὐτὸς
ἀπὸ τῆς ἀποδοτικῆς ἀποδοτικῆς ἀπὸ ἀποδοτικῶν ἀποδοτικῶν

Ἑγγλων, μὲς βρίθανε μαζί μὲ τούς Ἑγγλους «βασιλό-
τους» καί «ψευθυγιγιγίους». Καί ὅμως, αὐτοὶ εἶναι ἐκεί-
νοι που φωνάζουν «κάτω οἱ βασιλεῖς τῶν Ἑγγλων στήν
Κίπρια», ἀλλά ὑποκριτικά καί μόνον μὲ λόγια, ὅχι ὅμως,
μὲ ψυχὴ καί ἔργα».

Καί σὺ ἄλλο σημείο τῆς προκλητικῆς:

«... πρὸς ὅλους τὸς πρέσβεις/ἐκείνους καὶ ἡ προδοσία τοῦ
ΑΚΕΛ ἐστὶν/ὡς ἀποφασιστὸν τῆς ΕΟΚΑ ἐπικρατητῆ καί
ἐξελίχθη/τώρα ἐγκαταμένη καί ὑπὸ τὴν ἐξέλιξη κατευ-
θύνειν τῆς ἀναδιεργαστικῆς ἀγωγῆς τοῦ ΑΚΕΛ...»

Στὴν Λευκωσίαν τὰ γεγονότα ἐξελίχθηκαν κατὰ τρό-
πον περισσότερο προδοτικόν. Οἱ Ἑλλῆδες Ἀκκινοὶ,
ὑπὸ τὴν προστασίαν ἐπικουρικῶν καὶ Ἑγγλων, παρή-
λυσαν μὲ κραυγὰς «κάτω ἡ τρωσκρατία», ἐξήττω τὸ
ΑΚΕΛ». Καί ἐνῶ τὸ ΑΚΕΛ εἶναι πρὸς γράμματα αὐθεὶς
ἀπὸ τοῦς φασιστικώτερας συνάξεσιν, ἐνῶ εἶναι Ἑσπέρης
ἀπὸ ἀπλῶς καὶ καταγεγραμμένη ὅτι εἶναι μέλος μας, γιὰ νὰ
πῶς τρεῖς χρόνια στὸ «φράκο».

Τὰ γεγονότα αὐτὰ ἐξιστοῦνται ὁ Ἑγγλικὸς τύπος,
ὁ δὲ Λημέξ Μπαλντ στὴν Ἑγγλικὴ Βασιλὴ ἀνέγγειλε,
ὅτι ἔχει «εὐχάριστα» καὶ ἀπὸ τὴν Κίπρια καὶ ὅτι οἱ δι-
εστιαὶ ἐπιδέχονται τὴν πρὸς μακροφάρμακον.

Αὐτὴ τὴ στιγμή κρατοῦν στυγερὰ καὶ ἐκείνοι που κατη-
γόρων ὅλους τοὺς ἄλλους γιὰ προδοσίαν. Στὴν πρὸς καφ-
ερίστη διὰ ἀπὸ τὰ ἑθνοκ. ἀλλὰ τὰ κοινὰ κοινωνικὰ
συμφέροντα.

Ἡ ἀρχὴ τῆς αὐτοδιαθέσεως ὡς πρόσχημα.

Ἀλλοτε, καὶ κινή ἡ ἀρχὴ τῆς αὐτοδιαθέσεως τῶν λαῶν
δὲν ἔχει γιὰ τοὺς κομμουνιστοὺς ἀπόλυτη ἀλλὰ σχετικὴ ἥξις.
Τὴν ἀποκηρύττει μόνον ἐν ἐξουσιᾷ καὶ κατὰ τὸν βαθμὸν
που ἐξουσιάζεται τὰ συμφέροντά της.

Κατὰ τὸ 12^{ον} Συνέδριον τοῦ Σοβιετικοῦ Κομμουνιστικοῦ
Κόμματος ὁ Στάλιν εἶπε:

«Υπόχρεον περιπτώσεις, που το δικαίωμα αυτόδια-
φορως συγκρούεται με το ανώτερο δικαίωμα—το δικαι-
ωμα της εργατικής τάξης, που κατέλαβε την Εξουσία,
να υποδυναμίζεται αυτή την Εξουσία. Στην περίπτωση
αυτή πρέπει να το πούμε καθαρά το δικαίωμα αυτό-
διαφορως δεν μπορεί και δεν πρέπει ν' άπυτιλγή έπειδω-
 στην άσκησι το δικαίωμα της εργατικής τάξης να
επιβάλλη τη δικτατορία της».

Τι άλλο είναι ό Κανόνισμ στην περίπτωση της Ούγγαρίας;
Στην περίπτωση αυτή το δικαίωμα αυτόδιαφορως του σύ-
γκρουσ λαού αναγκαστική με το «άνωτερο» δικαίωμα της ερ-
γατικής τάξης» (δηλαδή της σοβιετικής ηγεσίας, για να μή
παίσι με τις άλλες) να διατηρήσει την κυριαρχία της επί
της Ούγγαρίας. Και ό παριστάς στρατός άναλάει να λυση
τή διαφορά, με τον γνωστό τρόπο, τή τήναι το παροδο-
σαν έπαισι τους άρχαίς, και έλπίσιν «αυτοπία», «φωίσι»
και «άνεξιστοπία» πύχ όσος της... εργατικής τάξης».

Τι είναι κανον οι κανονισμοί επί το δουλοπινιστι-
κό; Το δικαίωμα αυτόδιαφορως τών Έλλήνων της Β. Ή-
πειρου συγκρούεται με το «άνωτερο» δικαίωμα του Κατζί
και τον κομινιστήν προφταίνον τον να κατεχον ός πύ-
μα του Ελληνικού έθνους. Στην περίπτωση αυτή το δικαίωμα
αυτόδιαφορως μεταβάλλεται σε... ιμπεριαλιστική έπιδωξι!
Και ό Β. Ήπειρος παφίζεται «Νότιος Άλβανία».

Κατασκευασταί...έθνοτήτων.

Και άντιστρόφως. Όταν ή έρριμογη του δικαιώματος
αυτόδιαφορως σε να περική μπορεί να κινώση τα κομιν-
ιστικά συμφέροντα, οι κομινισταί δεν διαπόφυν να έρ-
ρουν όκωσι και «καταπαύσαντι έπιδωπτα». Η κόμινι έπιδω-
ξις του ΚΚΕ να επεκτίνη τα βουλγιφικά σινερα ως το Αί-
γιο το έδωγησι στη δουλοπρία του «κομινιστικού λαού που
καταπαύεται από το Ελληνικό μοναρχικιστικό Κράτος».
Χαρακτηριστικό της προσπάθειας αυτής είναι το παρακάτω
άποσπασμα από το άρθρο του «Νέου Κόσμου» (№ 10) 1951):

«Ν' άναίσιμι παντού σχολές άγραμμάτων για να μά-

θουν βλάν οι πλαβουσεδονες να μιλάει, να γράφουν και να διαβάζουν στη μητρική τους γλώσσα. Να δημιουργήσουμε εκπαιδευτικούς δαίλους για τόν καλλιέργεια καί ανάπτυξη τοῦ έθνικοῦ μακεδονικοῦ πολιτισμοῦ! Να βλάνεσούν οι μακεδονικες σελίδες στις βιβλιοθήκες μας».

Τα βιβλία επανακυκλοφορούνται στο ύψ' αριθ. 10337 τμήμας τοῦ «Νέου Κόσμου». Διευθύνεται έπί άπόφρση τής έφς Σουλτανέφκας τής Κομνητιέφς 'Οργάνωσης τοῦ ΜΚΕ στην Τηχουλαφίκα, ή όποία κυκλοφοῦναι καί τά βιβλία.

«Έτις αιολές Διφυλιτιστικῆς 'Εκπολιτιστικῆς 'Επιτροπῆς πρέπει νά γίνει έδική πικητόφια γινῆ τήν ανάπτυξη τής σλαουσικῆς έθνικῆς έθνικῆς κυλτουρας καί γλώσσας, για τήν έκπαίδευση τῶν έπασαστατικῶν παραδδσάκων τοῦ σλαουσικῆς έθνικοῦ λαοῦ καί γινῆ γινῆ τήν ανάπτυξη τής έθνικῆς του ζωῆς».

Τόν βιβλ συγγή, όμης, πού έπιδάσκται αἱ «έν τῷ τῷ έ δημιουργία καίς ένόησεις, πού θά χρησιμοποιηθῇ ως πρῶτο για τήν ανάπτυξη τής Μακεδονίας καί τής Θρικής από τήν 'Ελλάδα, αἱ πικητόφια έκπαίδευσης τοῦ Κομμουνισμοῦ, τά έλληνοφιλία πού σῶθηκαν από τούς συμφορτες στο Παράπτασμα υφίστανται συστηματικό άφάλληση. Τό περιφρνο γρῶμα τοῦ Ζαχαριάδου «Πρός τούς Έπώνητες πού δημοφύθρε τόν ίδιο χρόνο στόν «'Αγωνιστή», άποφίλι χηριστηριστικό έλγνα αἰτῆς τής προσπάθειας. Γράφει:

«Χωρίς νά ξεφύδουμε τό σῶμα τοῦ σλαβικισμοῦ καί τής έθνικῆς διαφρτης δέν δημιουργίεται πραγματικό κομμουνιστή. 'Αγαπῶμε μ' όλη σας τήν φυχῆ τή Σοφιστική Έκδοσι, τή μεγάλη Πατρίδα μας. («Σοφιστικῆς» είναι όπικος βῶξι τήν πατρίδα τῶν πιο πάνω από τή Σοφ. Έκδοσι ή έπτα στο ίδιο έπίπεδο).

Καί παρακάτω:

«... Νά διδάσκται καί νά παραδωγασί(ζομε) από τήν

Ελληνική Κομμουνική (Ρωσική Κομμουνιστική Νοζομία).
Νά έχω τή φιλοδοξία να γίνω βξιω άγωνιστής των τους
Κομμουνιστας. Να αράτε αυστια. Χωρίς μούσκα σή-
μα δά μπορεί να κληρή πρωτοπαύκα μάλιστα, στόλ-
χος του άγώνα μας...».

Ο όποι καταπονήν κομμουνικός λαός πρέπει με κάθε τρό-
πο να πληροφορηθή όλα τά σχετικά με τον υπό καταπονήν
κομμουνικό όγκο «αλλητισμό». Τό ελληνοπύλα πρέπει να
εγκρασύν των όντων τους πολιτισμό, ν' άγισθώ τή «μεγάλη
Πατρίδα τους Σοβ. Ένωστη να κωδώνη μάλιστα και να πα-
ραδειγματίζονται από την «έγκλη Κομμουνία». Ο Ελληνικός
ηόλτισμος δά έγω κούνα δάα λόγω παράδειγμα για «ά τους
προσφέρη προς μίμηση!

Τό «Μακεδονικό».

Ο Κομμουνιστικός καταπονησός δά έλα του τή μεγαλο-
πρέμια! Αύτου του έδους ο καταπονησός κωδώνη πίσω
άπό την κούπια που κώου οι κομμουνιστι από Κούριακό.
Και για να μην υπάξη κωμιά άμειβόλια, σχετικά με τον
σκοπό για τον όποι καταπονησός ο κομμουνιστής λαός
και πλημφορείται τις «καταπονησικές του παροδίες», πα-
ράδοχη έω κώου χαρακτηριστικό των κομμουνιστών του
ΚΚΕ. Το ένα είναι ή παρδίκη άπόφασι της 3ης Ολομέλειας
του 1949:

«Στη Βόσκη Ελλάδα ο κομμουνιστής (πρωτοκομμουνιστής)
λαός κώου δάα για τον άγώνα... Δάα τούτα να όκώξη
κωμιά άμειβόλια ότι τον αποπύλεια τής υνός του Δη-
μοκρατικού Στρατού Έλλάδας και τής καίτη άποδότη-
την ο κομμουνιστής λαός δά όκώ τήν πλήρη ένωή άπο-
κατάστασή του».

Τό άλλο είναι ή κούια του Π. Μαυρομάτη-αύτως της ση-
μιας άγισας από ΚΚΕ-κατα τήν Τη Όλομέλεια που συ-
ήλθε στις άρχές του 1957:

«Αύθεν-ο Ζύνειόλην-και όλοι μύημα. Άπό-
φυγ τή κομμουνία. Μής είναι ότι καλός τή κομμουνία.

ζουν από τους πιστούς του «πρωτοπαπιστικού διόγματος»; Δεν είναι άκατανυκτη αυτό το: «Ευλόγια να σωθεί, δεν μας ενδιαφέρει τί κάνουν οι άλλοι, όταν προέρχεται από αυτούς που δεν αναγνωρίζουν άλλη πατρίδα από τη Σοβιετική Ένωση»;

«Ας δούμε, λοιπόν, μήπως αυτή η παραβύξη και διάκριση εθνοεθνικής άποψης κρύβει κάτι άλλο που δεν είναι καθόλου πατριόδοξο και αντιδημοκρατικό».

Μια πρώτη διαπίστωση είναι, ότι, αυτό το «δεν γοφ» στενυρό τοπικιστικού ιδιωματισμού και επαρχιωτισμού το έδειξαν όχι μόνο οι Έλληνες αλλά και οι Γάλλοι και οι Ιταλοί και οι Βέλγοι και οι Γερμανοί και οι Ολλανδοί, για τις χώρες τους. Και μάλιστα οι τα ίδια συνήματα και την ίδια επιχειρηματολογία. Πρόκειται απλά για γενική «γροσσιή». Ο ίδιος ο Μαρξιάς, για να ησυχαστεί, προφανώς την κομμουνιστική «ανθρωπιστική» επιχειρηματολογία, που έφραζεται στο «μεις νό ήμαστε καλοί και οι άλλοι δε θυγάζουν τα μέλη τους» έπληξε πριν από λίγα ώρες στη Μόσχα και ησυχίασε.

«Αν η Δυτική Γερμανία δεν δοχθή την εγκατάσταση άτομικών βάρους στο Βορξ της τότε οι ημετέροις πολίται ή Σοβιετική Ένωση δε θα χρησιμοποιήση διατίον της άτομικ όπλα. Οι χρησιμοποιήγη μέση τους, ήρωσλίνια, βόμβη πών 12 τόννων, κανόνια, πολυβόλα και τουρκεία. Είναι κί αυτή μή παραχώρησι στον... ανθρωπισμό! Τό άτομικά όπλα άποκαταπνυν μια χώρα μί μας ήνώ τά άλλα την άποκαταπνυν μί... όσους! Άλλα τώμα τί θα ήμπεδιση τή Σοβιετική Ένωση, σε μία περίοδο που θα ήμωφύεται γι' αυτή τό πέν, τά χρησιμοποίηση και άπομικ όπλα, δε αυτό τό θεωρήση κόότιμο. Οι Φάλλανδοί, οι Πολωνοί, τά Βαλκανικά Κράτη, ήμεις και άλλοι ήχουμε πικρή πείρα από παλαιούς εμπολεμικούς εθνεθνικές ύποσχέσεις.

Ώπιασα, δε την επιχειρηματολογία του «μεις νό ήμαστε καλοί την δοχθή από λαός του ΝΑΤΟ χωριστά, θα επιτευγή μια γενικό άποστ έλεση με γιό τό όκειο φαίνεται να ήδιαφύεται (μηνά τό Κρεμλίνο) δεν θα ήχνατα στα όόν βόσεις στην πέρισχή του Άτλαν-

της του Συμφώνου. Τα ΚΚ και οι φρετωπικές οργανώσεις τους εμφανίζονται ώσπου να ενδιαφέρονται το κράτος για τη χώρα των, εργάζονται εν τούτοις, για την πραγματοποίηση αυτού του γενικού σκοπεύματος βάσει οδηγίων του Κρεμλίνου.

Οι σοβιετικοί εξοπλισμοί.

Τό πρώτος, όπως, δεν είναι εύκολο. Από μια επίσημη αρχή. Η Σοβιετική Ένωση την ίδια στιγμή που είναι τον πολυδάκρυο κρατικό μηχανισμό της προσπάθειας της για να οργανώσει το δικαστικό σύστημα των Διεθνών χωρών, εξαπλώνεται πυρηνικός. Ο πολιτικός προσπαθεισμός της οικονομίας της αποδεικνύεται:

Πρώτον, από το χαμηλό βιοτικό επίπεδο όλων των λαών του Πυρηνισμού, που είναι απομυθισμένο με την εγκατάσταση της δικαστικής καταστατικής δομής.

Δεύτερον, από το γεγονός ότι η Σοβιετική Ένωση, αν και βγήκε καταστραφεί από τον πόλεμο και είχε τόσα άλλα συμφέροντα ημετέριστα να λύσει, κατέβαλε, ή τούτοις, να πραγματοποιήσει στον τομέα των συγχρόνων όπλων και αυτή της Αμερικής, παρά τους ορατούς εθνικούς πόρους της τελευταίας.

Τρίτον, από την μάλιστα του σοβιετικού προέκτασης που δείχνει ότι οι στρατιωτικές δαπάνες έλασαν, αρχίσει το επίπεδο των πολιτικών έδων. Πραγματικά, κατά το 1956 και 1957 η Σοβιετική Ένωση διαθέτει για καθαρά στρατιωτικούς σκοπούς, κατά τους ήγειμνους υπαλογισμούς τον ένα χρόνο 117,12 δισ. ρούβλια. Οι στρατιωτικές της δαπάνες κατά τα χρόνια του πολέμου ήταν:

Τό 1941:	90,3 δισ.	ρούβλια
» 1942:	105,4 »	»
» 1943:	124,7 »	»
» 1944:	137,9 »	»
» 1945:	128,1 »	»

Ο καταστροφής πύλιμος προσανατολισμός της Σοβιετικής οικονομίας έδειξε υπέρσση στην ανθρωπότητα μια' εριστική

πρακτική, της όμοιας μέλαν μετά την επιτυχία εξακύνισι των καταλυτικών σοσιαλιστικών πυρρών και τεχνητών διαμερισμό, άρραστα να αποκοπεί αναδίχεται.

Ο Νομάρχης υπογράφει τον Ιξάτιρκων « Λόγι» άπειρα λαμπρά προσεχώς την άποψη σοσιαλιστικών Πότων έκτός ύστες πυρρών στην Παλαιά Τριχομολογία και Άνατολική Παιδεία. Σ' ημερολογι ήτοιμασται ημερή την 29η Άπριλίου ο Καγκελάριος της Δ. Γραμμάς Δρ. Άκτινός, Έβελώσε ότι 40 βόλτες άποξέστης πυρρών αγχάζονται, κατασκευάζονται ή έχουν ημερολογισται στην Άν. Εύρωπη.

Οι κομμουνισται διαμερίζουν τις πάτωμας αυτές, αλλά μόνον μια επιτόσιος άρρατα στα έλκρη τους από τον Ο.Η.Ε. μπορεί ν' αποσπείρη για τον Ενώθεν κόσμο ήγγινται. Έχουν πικρή πείρα σχετικώς ή την «Ιλαμινται» των κομμουνιστικών δηλώσεων.

Με την άκαιρία αυτή άς υποθεσώμεθα ότι τό κομμουνιστικό στρατιώτες, έκτός της Κίνας, έχη υπό τό όπλο 4.315.000 άνδρες και διατίθη 26.800 έρασιόπαντα και 473 υποβρύχια.

Άπό τό παραπάνω στοιχείο βγαίνει ότι πρωταρχική επιδίωξι της Σοβ. Ένώσεως είναι τό να καταρρίψει ή αντίρρηση των σφαίρας στρατηγικό συσχετισμό πόν ύπάρχει μεταξύ Άνατολής και Δύσεως. Συγκριτικό που, όπως είναι γνωστό, διατηρεί την Ισχυρεία και παραποδίζει την εξαπάλυνσι ενός νέου πολέμου, ή' όλοι ήμας φανρό ότι, όπως έχουν τό πρόγραμμα, εάν ο κομμουνιστικός ημερολογισμός άποφασίζει να επιτεθή κατά της Δύσεως ή ά εξιτίθεται στον κίνδυνο συντριπτικών αντιποίνων.

Τα λεγόμενα διαπύριστα καταβυνομένα βλήματα που κατασκευάζη ή Σοβ. Ένώσις—είναι και τούτο μια απόδειξι της ύποκρισίας των κομμουνιστικών διασηρύξεων περί «είρήνης», διότι άπόδειχθη ότι ήταν οι κομμουνισται έκόνοντο διά την «είρήνην» ήχαν ήφιρωσαι όλες τις δυνάμεις τους στην κατασκευή των καταστρεπτικωτέρων πολεμικών μέσων—ήπηρξεν ένα άποφασιστικό βήμα προς την κατεύθυνσι της άνατροπής του σημερινού στρατηγικού συσχετισμού. Διότι με αυτά ή

Σοβ. Έκωσι μπορεί να προσβάλει, όπως ήρεσται να καυχό-
ται, «όπωςδήποτε» σημα της γής.

Δι φησιν, όμως, μόνον αυτό για την έκτασή του στρα-
τηγικῶς συσχετισμοῦ. Τὸ να μπορῇ να πληρῇ ἡ Σοβ. Έκωσι
«όπωςδήποτε» σημα της γής είναι ὅτι, παράγει πρὸς τὴν
κατέλυσιν της ἀποκρίσεως της ὑποσχέ. Για τὴν διατροπὴ
τοῦ συσχετισμοῦ καὶ τὴν ἀπόκρισιν της ὑποσχέ. καὶ ἐπι-
τρέχει, καὶ Σοβ. Έκωσι να ἐπιβάλει τὴς ἀπαιτήσεις, ὑπὸ τὴν
ἀπειλὴ της ἐξουσιοδότης τῆς Δύσεως, χρειάζεται καὶ ἕως
ἀκτὴν παρόγων να μὴ μπορῇ ἡ Δύσις να κλέβει τὴ Σοβ.
Έκωσι, να εἶναι ἐξουσιοδοτητὴ ἡ Σοβ. Έκωσι ἀπὸ τὸν κιν-
δυνὸν τῶν ἀντιπάλων, καὶ να μπορῇ ἡ Σοβ. Έκωσι να χτυπᾷ
χωρὶς να κτυπιέται. Καὶ γὰρ να γινῇ αὐτὸ κρῖμα να μὴ ὑπάρ-
χουν στὴ διαφορὴν ὑπὲρ τὴν χώρα βάσεις ἀνεξέλεγκτος πυρην-
τικῶν ἀρσεν βολητικῶν. οἱ ὅποιοι, ὅπως ἔχουν πλεονεξία τὸ πρὸ-
γυμνα, ἱσχυρίζονται τὸ κοινὸν σχέδιον καὶ τῆς Δύσεως,
τὸν κοινὸν παρόγοντα διατηρήσεως τῆς ἰσορροπίας καὶ,
ἰσχυρίζονται τὸ καλύτερο μέσον για τὴν ἀποδόσεως ἐκείνων
ποῦ να ἐκκέντρωται να ἐξασφαλίσουν ἑαυτοὶ καὶ να προκαλέ-
σουν ἕαν καὶ οὐκ ἐπὶ καταστραφῆκα καλῶς.

Καὶ ἀκριβῶς ὅσα βασίζεται τὸ αὐτεὶ τοῦ «ἐξουσιοδοτη-
καὶ τῆς «ἐξουσιοδοτῆς» τῶν κομμουνιστῶν τῆς Ἑλλάδος, τῆς
Γαλλίας, τῆς Ἰταλίας κτλ. Δι ἔβλουν βάσεις ὅτι γινεὶ ἡ ὑπαρ-
ξι τους ἀπειλᾷ κινδυνὸν γιὰ τὴ χώρα μας, ἀλλὰ γιατί ἀπὸ
τὴς βάσεις αὐτὴς μπορῇ να κτυπηθῇ ἡ πραγματικὴ τους περρι-
δα, ἡ Σοβ. Έκωσις, καὶ περιπτώσει περὶ ὅσα διαφοράς να ἐπι-
τεθῇ. Ζητοῦν τὴν κατάρχεσιν τῶν βάσεων ὅχι για να προσπα-
τεύσουν τὴν Ἑλλάδα ἢ τὴν Γαλλία, ἀλλὰ για να κρεσστατευ-
σουν τὴ Σοβ. Έκωσι ἀπὸ τὰ ἀντιποῖνα. Καὶ ἀκτὴν περισσό-
τερο για να ἐξασφαλίσουν εἰς τὴ Σοβ. Έκωσι τὴ δυνατότητα
να μπορῇ να κτυπήσῃ χωρὶς να διατρέχει τὸν κινδυνὸν να κτυ-
πηθῇ. Ἄν οἱ βάσεις αὐτὴς ἐστρέφοντο ἐναντίον τῆς Δύσεως,
ἀν ἦσαν σοβιετικὴς οἱ κομμουνιστῶν διὰ τὴ ἐργάζαν τοιμουδιά.
Ἀπόδειξις τὸ γεγονὸς ὅτι μόλις γίνεται λόγος για βάσεις ποῦ
ἔχει ἡ Σοβ. Έκωσις στοὺς δορυφόρους, οἱ Ἕλληνες κομμου-
νιστῶν σπινδύουν να τὰ διαφεύσουν με ἀγανάκτησιν, ὅσχετα

ἀν ἂν εἶναι εἰς θέαν νὰ γνωρίζουν τί γίνεται στίς χώρες αὐτές. Καί ἐπειδή τό γεγονός ὅτι πόλεις ἀνηγγέλθη ἡ καταχρή ὑπό τῆς Σοβ. Ἐνώσεις τῶν διπληρωτικῶν βαλλητικῶν βλημάτων, οἱ κομμουνιστάι τῆς Ἑλλάδος, τῆς Γαλλίας κλπ. ὄχι μόνον σάν «εἰρηνοφιλοί» καί «ἀνθρωπιστάι» δέν δικαιωμένησαν καί δέν κατεδίκασαν τήν κατασκευή τῶν κτήσαστρακτικῶν αὐτῶν ὀπλῶν, ἀλλά καί τὰ ἐχαιρέτησαν μέ ἀκατάπητο ἐνθουσιασμό!

Ἀπό ταῦτα αὐτά προκύπτει ὅτι ἂν ὁ ἐλεύθερος κόσμος διαβροχῇ καί διασησθῇ ἀπό τήν ὑπανομιητική κομμουνιστική δραστηριότητα—στό πλαίσιο τῆς ἀνάγκης νὰ ἐξαποληθῇ καί ὁ ἔνοχος γιά τίς βράσιες—ἀν φασική ὑπρυσία στό μαίρω, στό τραγικό διλήμμα: ἡ ἤ ὑπεταγή πτόν κομμουνιστικό ἢ νὰ δογῇ ἔναν ἐριστικό πόλεμο «ἐπὶ ἀπό» διαμονέ-στατους γι' αὐτόν ὅρους. Ἡ στιγμή αὕτη θά φάσῃ, ὅταν ἡ Σοβιετική Ἐνώσις μέ τους πυρετωδῆς ἐξοστρώσει καί τήν προεχρήσει τῆς—θα ἔχη ἐξασφάλισιν συντακτικῶν ἰπταχῇ ἀπῶσανι ἔως κόσμου πύθ ὅν ἔλα ἐντέλῃθαι, ὅταν ἔπρως, τί ἐπῆλκται οἱ καταθινόμενοι πυρεῦλοι καί οἱ ἐχρητοῖ δορυφόροι.

Σέ μιά τέτοια περίπτωσι θα ἦσαν ἐγκαλωματική ἀφῆλσις ἡ πίστις, ὅτι ἡ χώρα μας μὲν ὀφεί νὰ βασισθῇ στίς κοβιετικές διακρινάρις πταί σφῆσμου τῶν αὐθῆλων γαυῶν. Χωρίς νά λαγαριάζουμε ὅτι ἡ τυχόν ἐνάπτυξις αὐτοπροσῶλων τῶντων σιούς κόλκους τῆς Ἀτλαντικῆς Συνοχῆς εἶναι ὁ ἀπφάλλοτος δρας πρὸς τόν πόλεμο. Ἡ πῆμα τοῦ χιτλαρισμοῦ ἐπιδόξε ὅτι ἦναι τρομακτικὸ ριφσκίνδυνη ἡ καλλιέργεια μὲ ἀρπαστικούς δικτάτορες τῆς αὐταπάτης ὅτι μποροῦν νὰ κυριαρχήσουν σπὸν κόσμῳ μέ μέσο τόν πόλεμο.

Ἄλλ' ὅς δοῦμε λίγο τό ζήτημα αὐτό.

“ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟ ΝΑΤΟ!,,

Ἀπό τήν «οὐδετερότητα» στή σοβιετοποίηση.

Οἱ κομμουνιστάι καί οἱ συνεδοιπόροι τους ἐπιδώκουν τήν οὐδετεροποίησι τῆς χώρας μας. Πρὸς τόν σκοπόν αὐτόν συγ-

κλίνουν αυτή τη στιγμή όλες τους οι προσπάθειες. Τάσεις ουδέτεροφιλεις επιδιώκουν να καλλιεργήσουν στον ελληνικό λαό, είτε στριφώντας εναντίον του ΝΑΤΟ τη δημοκρασία του έξ ατίας του κυριακού, είτε περιβάλλοντας τον Ιφιάλτη των ατομικών αντιποιόνων, είτε περιγράφοντας τη «πλουκτική-ματσα» της ουδέτερότητας.

Ποιά όμως είναι πραγματικά τα «πλουκτικιστικά» μιας τέτοιας πολιτικής δεν θα το μάθουμε από την κομμουνιστική προπαγάνδα, αλλά αν' ό,τι ακριβώς προσπαθεί να κρυφή ή κομμουνιστική προπαγάνδα. Και όπως του πρώτα-πρώτο κρυφί είναι οι εξοπλισμοί του κομμουνιστικού στρατεύματος, για τους οποίους μιλήσαμε παραπάνω και τα σχέδια που βασίζονται σ' αυτούς τους εξοπλισμούς. Ας θυμηθούμε έπειτα τό απόσπασμα του «Νέου Κόσμου» τό υστερό «η την «Προγραμματική Διακήρυξη» του ΚΚΕ. Έκεί περιγράφει ή σαφής προηδοποιησις ότι ή «Δημοκρατική Άλλαγή» στην οποία περιλαμβάνεται ή ουδέτεροποίησης της χώρας μας—είναι τό «πρόγραμμα μινιμουμ» του κόμματος. Ό,τι δηλαδή μας συνιστούν σήμερα ως καλύτερα, γι' αυτούς δεν είναι παρά ένα βήμα πρὸς κάτι «άκομη καλύτερα» την μεταβολή της Ελλάδος σι σοβιετικό και βουλγαρικό βασικόρο. Άλλ' ός εξετάσουμε τους τρόπους με τους οποίους τό επιτυγχί ή αυτό τό επιθυμητό από τό ΚΚΕ αποτέλεσμα.

Ό ένας τσάπος είναι να παρασυρθή ήα σημαντικό μέρος του ελληνικού λαού με τό σύνθημα της «ουδέτερότητας» στην έν αγνοία του ύποστήριξη της κομμουνιστικής πολιτικής. Όπως τόσοι και τόσοι πατριώτες είχαν παρασυρθεί στις γραμμές του ΚΚΕ, με τό σύνθημα του «ένικοσπελευθέρωτικού» αγώνος, κατά τη διάρκεια της καταχής. Σε μέ τότεια περίπτωση τό ΚΚΕ μπορούσε να βγί ή αφνικό άρκετά ένοσχυμένο, ώστε να επιδιώξη την «απόλψη» της εξουσίας με τις γνωστές «δωσλυδερματικές» μεθόδους. Και ουσικά, αν επιτυγχί τό σκοπό του, οι άεσπαστοι ουδέτεροφίλοι θα ξυπνούσαν μέσα σι με άστάσσει όπιν ή ουδέτεροφιλία κωφίται ως το σοβιετικό ή γκίκα. Ό Δόλιος Κόσμος όρως προσπαθεί να ούδετεροποιή ή κράτη που αντιστέκων υπό έννικό σύστημα το ουδέ-

ρου κόσμου, αλλά όχι βεβαία και τα κράτη του 'Ανατολικού Συνασπισμού. Ἡ τραγική τυχὴ τῆς Οὐγγαρίας ἀποτελεῖ σαφῆ πραιοδοιοῖσι γιὰ καθὲ λαὸ τοῦ Παραπετάσματος πού θὰ τολμήσῃ νὰ στραφῇ πρὸς τὴν οὐδετερότητα. Αὐτὴ ἀνέκοψε καὶ τὴν ὁρμὴ μὲ τὴν ὁποία οἱ Πολωνοὶ εἶχαν τραπεί πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι.

Ὁ ἄλλος τροπὸς εἶναι ἡ κατάληψις τῆς οὐδετεροποιημένης Ἑλλάδος ἀπὸ τὰ στρατεύματα τοῦ Ἀνατολικοῦ Συνασπισμοῦ. Τὴν ἐπιθεσί θὰ διευκολύνῃ καὶ ἡ ἀνατρεπτικὴ δράσι τῶν κομμουνιστῶν, πρὸς ἔχουν ἐν τῷ μεταξύ ἀποθρασυνθῇ, στὸ ἔσω-τερικὸ τῆς χώρας.

Πρὶν βιασθῇ κανεὶς νὰ ἀποκλείσῃ τὸ ἐνδεχόμενον αὐτό, ὥς λάβῃ ὑπ' ὄψιν του τὰ ἑξῆς:

Οἱ «οὐδέτεροι» λεία τοῦ Κομμουνισμοῦ.

Τὰ σύγχρονα μέσα καταστροφῆς, ἐνῶ ἀπὸ τὴ μια ἀπομακρύνουν τὴν ἀπειλὴ μιᾶς παγκοσμίου συρράξεως—ἐφ' ὅσον βέβαια ὑπάρχει ἰσορροπία δυνάμεων ἀπὸ τὴν ἄλλη, ὅχι μόνον δὲν ἐμποδίζουν, ἀλλὰ καὶ καθιστοῦν, σὲ ὠρισμέναις περιπτώσεσι πιθανότερη τὴ διεξαγωγὴ τοπικῶν πολέμων, γιὰ νὰ μὴν ποῦμε τοὺς διευκολύνουν!

Ἡ σοβιετικὴ ἐπὶ τὴν Οὐγγαρία μᾶς προσφέρει ἓνα πολὺ χαρακτηριστικὸ παράδειγμα ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Οἱ Ἑνωμέναις Πολιτεῖαι ἀπεφυγὰν νὰ βοηθήσουν τὸν οὐγγρικὸ λαόν, μπροστὰ στὸν κίνδυνον νὰ γενικευθῇ ἡ συρραξίς.

Γενικά, ὅμως, οἱ Δυτικὲς δημοκρατίαι εἶναι δυσκίνητες στὴν ἀντιμετώπισιν μιᾶς ἐπεκτατικῆς πολιτικῆς, ὅταν ἡ πολιτικὴ αὕτη δὲν τίθῃ ὁμοῦς ἢ δὲν τίθῃ ἕως ἀμυντικὸ ὄργανισμὸς στὸν ὁποῖο συνειστέχουν. Αὐτὸ τὸ ἐκτελλεῖσθαι τρόπον ὁ Χίτλερ ὅσο καὶ ὁ Στάλιν. Οἱ σημαντικοὶ σοβιετικοὶ ἡγῆται ἐλπίζουν ὅτι ἡ αὐξανόμενη καταστρατηκότητι τῶν συγχρόνων μέσων καταστροφῆς θὰ μεγάλωσῃ τοῦτο διαταγματὸς τῶν Δυτικῶν σὲ καμπτῶσι περιορισμένων σοβιετικῶν ἐπιχειρήσεων. Δὲν ἀντιβάλλουν, ὅμως, ὅτι δὲν θὰ συναντήσουν κανένα δισταγμὸν, ἂν τολμήσουν νὰ ἐπιτεθῶν ἐναπλιον χώρας πρὸς ἀνήκει στὸ ἀμυντικὸ σύστημα τῆς Δύσεως. Γιατὶ τὸ ἀμυντικὸ σύ-

τό σύστημα θά τεύῃ σέ κίνησι, χωρίς νά χρειασθῇ νά περάσῃ ἀπὸ τὴν ἐγκρίσι τῆς κοινῆς γνώμης καὶ τῶν κοινοβουλευτιῶν. Ἡ ἐγκρίσις αὐτὴ ἔχει ἤδη δοθεῖ.

Αὐτός, προφανῶς, εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς σοβαρότερους λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα καταβάλλει τόσες προσπάθειες γιὰ νὰ οὐδετεροποιηθῇ ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερες χώρες ἔξω ἀπὸ τὸ Παραπετάσμα. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὄχι μόνον ἐξασθενεῖται τὸ δυτικὸ ἀμυντικὸ σύστημα, ἀλλὰ δημιουργεῖ καὶ τις προϋποθέσεις μιᾶς ἀμέσου ἢ ἐμμέσου σοβιετικῆς ἐπεμβάσεως στὴν οὐδετεροποιημένη χώρα. Καί, ἂν ἡ χώρα αὐτὴ δεχθῇ τελικὰ τὴν ἐπίθεσι, θά ριψοκινδυνεύσουν, ἡ κοινὴ γνώμη καὶ τὰ δυτικὰ Κοινοβουλία, ἕναν γενικὸ πόλεμο γιὰ νὰ σωθῇ μιὰ οὐδέτερη χώρα. Δὲν εἶναι βέβαιο. Ἡ περίπτωσι τῆς Οὐγγαρίας, θά πρέπει νὰ ἐπείσῃ τὸν Κρουσσερ, ὅτι κερδισμένος εἶν' ἐκεῖνος που κτυπᾷ ἀποφασιστικὰ καὶ δημιουργεῖ τετελεσμένα γεγονότα, πρὶν ὠρμαίνουν στὴ Δύσι οἱ προϋποθέσεις γιὰ τὴν παραχρῆ βοήθειας.

Παρόμοια «τετελεσμένα γεγονότα» προσπαθεῖ νὰ προετοιμάσῃ στὴ χώρα μας καὶ ἄλλοι ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα, μὲ τὸν ἐκφοβισμό καὶ τὸ συνῆμα τῆς οὐδετερότητας. Σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι, δὲν ἀμφιβάλλομε ὅτι θ' ἀντιλαμβανοῦνταν πρὶν ὅλοι τὰ «κλειστικτῆματα» τῆς «οὐδετερότητας». Ἀλλὰ τότε θά ἦσαν πολὺ ἄργα.

Ὡστόσο, ὑπάρχει ἓνας τρόπος γιὰ νὰ μᾶς πείσουν οἱ κομμουνιστὰι περὶ τῶν ὀγκύλων τῆς οὐδετερότητας. ν' ἀκολουθήσουν πρῶτοι τὴν πολιτικὴ αὐτὴ οἱ «συντροφικῆς» τῶν τοῦ Παραπετάσματος. Ὅσο αὐτοὶ θὰ καταδικάζουν τὴν οὐδετερότητα ὡς ἔγκλημα, ὅταν ἐμφανίζηται στίς γραμμὲς τοὺς, ἄλλο τόσο ἡμεῖς θά δικαιολογεῖται νὰ χαρακτηρίζωμε ὡς ὑποκριτικὴ τὴν οὐδετερότητα τῶν ἑδῶ «συντρόφων» καὶ συνοδοιπόρων τοὺς.

Η “ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙ- ΚΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ,,

Πρὸς τὴ δικτατορίαν διὰ τοῦ...κοινοβουλευτισμοῦ.

Σὲ καμὴ μὴ κομμουνιστικὴ χώρα οἱ κομμουνιστὰι ἐνδεδι-
κνύονται γιὰ τὴν ὑπάρξει τῶν δημοκρατικῶν ἐλευθεριῶν που

εξασφαλίζει το κοινοβουλευτικό καθεστώς. Προσπαθούν μάλιστα να διευρύνουν όσα μπορούν σήκω εις ελευθερίας, για να εξασφαλίσουν πλήρη ελευθερία στην αναπτυκτική τους δράση. Όταν μία δημοκρατία υποχρεωθεί να πάρη όρισμένα μέτρα έκτακτων αυτής της δράσεως, όπως συνέβη στη χώρα μας όπου το ΚΚΕ έπληθ έκτός νόμου, λόγω των δυο ενόπλιων επαναστάσεων του να καταλάβη δια της μιας την εξουσία—εί κοιμουνιστά φωνάζουν ότι «παραβιάζεται το Σύνταγμα της χώρας», ότι «το κοινοβουλευτικό καθεστώς δεν λειτουργεί κανονικά», ότι «πρέπει να καταργηθούν τα έκτακτα μέτρα». Έμφανίζονται έτσι ως υπερασπισταί των δημοκρατικών ελευθεριών, ως υπερασπισταί ενός καθεστώτος που αγωνίζονται, εν τωτοις, να ανατρέψουν. Οι «εθνικ» του Β Συνεδρίου της Κομμουνιστικής Διεθνούς καθορίζουν ως εξής τή στάσι των κομμουνιστικών κομμάτων απέναντι της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας:

«Το κομμουνιστικό κόμμα ἔμπαινε μέσα στη Βουλή όχι για να κάνει δράση επεκτατική, αλλά για να υποσκάψη από μέσα την κυβερνητική μηχανή και την ίδια τή Βουλή».

«Η κοινοβουλευτική αυτή δράση συνίσταται κυρίως στη χρησιμοποίηση του κοινοβουλευτικού βήματος για το σκοπό επαναστατικής προπαγάνδας, για την καταγγελία των στρατηγημάτων του αντιπάλου, για την πολιτική συγκέντρωσι των μαζών κλπ.»

«Μόλις τελειώσουν οι έκλογες, ή οργάνωσι της Κοινοβουλευτικής Ομάδας πρέπει να βρεθή τελείως στο χέρι της Κεντρικής Επιτροπής του Κόμματος, διάφορα αν ή Κ.Ε. είναι νόμιμη ή παράνομη».

«Παραγγίλει επίσης επιδεκτικά και κομίσματα όχι για να γίνονται δικτά από την εστική τάξι, αλλά για να παραλύει και ζυμώσει, υπερωδ να υπόβληται με τις έδωλές της Κεντρικής Επιτροπής».

«Κάθε κομμουνιστής βουλευτής πρέπει να συνδυάζει την παρουσία με τη νόμιμη δράση. Στις χώρες όπου οι κομμουνιστές βουλευτές έχουν ακόμη, σύμφωνα με τους άστικους νόμους, τη βουλευτική άσυλία, πρέπει να χρησιμοποιούν την άσυλία αυτή για την παράνομη δράση και δράση του Κόμματος».

«Κάθε κομμουνιστής βουλευτής πρέπει να καταλάβει καλά ότι δεν είναι κομμίστης που πρέπει να συνεννοηθῇ με άλλους κομμίστες, αλλά προπαγανδιστής του Κόμματος. Ο κομμουνιστής βουλευτής είναι υπεύθυνος όχι απέναντι στην άνωση αλλά των εκλογών, αλλά μπροστά στο κομμουνιστικό κόμμα, νόμιμο ή παράνομο».

«Έν τούτοις δεν πρέπει να συμπεράνουμε ότι είναι ανάγκη να κατασφραγίσουμε σε όλες τις περιπτώσεις στην κοινοβουλευτική δράση. Αυτό είναι ζητούμενο τακτικής. Μπορεί να συμβῇ, αν ανάγκη, να εγκαταλείψουμε το Κοινοβούλιο. Σε άλλες περιστάσεις ενδιαφέρει να μπορούμε να κερδίσουμε τις εκλογές. Το μπορούμε με τους εκλογών και η έξοδος από τη Βουλή είναι κατάλληλο όταν είναι άμεσως δυνατή η προσφυγή στον ένοπλο αγώνα για την έξουσία».

Το τελευταίο αυτό έκανε το ΚΚΕ κατά τις παρεμβές των Δεκεμβριανών και του αναρχιστοπούλου. Στην πρώτη περίπτωση τράβηξε τους υπουργούς του από την κυβέρνηση και στη δεύτερη κήρυξε άπυχη από τις εκλογές.

• Η «άνωτη δημοκρατία».

Μέ τι ώρα θ' αντικαταστήσουν οι κομμουνιστές τον κοινοβουλευτισμό το είδαμε όταν αναφερόμαστε στις άνωτες επιδιώξεις τους. Σκοπός τους είναι η επιβολή της λεγόμενης «δικτατορίας του προλεταριάτου», την οποία άμεσα επιφοίτουν ως την «άνωτη μορφή δημοκρατίας». Σε τι συνίσταται, όμως, αυτή η δημοκρατία από δόθηκε η ευκαιρία να το διαπιστώσουμε από το έργο της κείμενης—φανερής και μυστι-

καὶ τοῦ 20οῦ Συνεδρίου τοῦ σοβιετικοῦ ΚΚ, που ἀπεκάλυψεν τὴν ὑπαρξὶ τρωακράτίας, ὁλοκληρωτικοῦ ἐλέγχου, στρατοπέδων συγκέντρωσης, χαμηλό βιοτικό ἐπίπεδο κλπ. Μᾶς δόθηκε ἔπισκεψις ἐνδεκάρις καὶ τὸ διαπιστώσαμε κατὰ τὰ γεγονότα τῆς Οὐγγαρίας καὶ τῆς Πολωνίας. Μᾶς τὸ φανέρωσαν τὰ ἱκατομμύρια τῶν Γερμανῶν καὶ τῶν ἄλλων φυγάδων που ἐγκατέλειψαν τὸν σοσιαλιστικὸ παρόδοντα γιὰ νὰ καταφύγουν με κίνδυνον τῆς βίῃς που στὴν «καπιταλιστικὴ κόλαση». Μᾶς τὸ φανέρωσαν, τέλος, οἱ χιλιάδες τῶν Ἑλλήνων πρώην κομμουνιστῶν καὶ τῶν ὑπολαμπάτων τῆς παλῆς μειονότητας τῆς Ρωσίας, που ἐπαυκατερίσθησαν κατὰ τὰ τελευταία χρόνια.

Δὲν εἶναι, λοιπὸν, μόνον τὸ ἀναμφισβήτητον αὐτὸ γεγονὸς ποὺ ἀποκαλύπτει τὸ κῆδος τῆς «δημοκρατίας» ὑπὲρ τοῦ ὁποῖου ἀγωνίζονται οἱ κομμουνισταί. Εἶναι καὶ ὁ ἀνελκωδὴς Νόμος τοῦ Σοβιετικοῦ Κράτους! Τὸ κῆθος 129 τοῦ σοβιετικοῦ Συντάγματος γράφει:

«Συμφωνοῦν μὲ τὰ συμφέροντα τῶν ἐργαζομένων καὶ γιὰ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ σοσιαλιστικοῦ συστήματος, ὁ νόμος ἐξασφαλίζει στοὺς πολῖτες τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως

—Τὴν ἐλευθερίαν τοῦ λόγου

—Τὴν ἐλευθερίαν τοῦ τύπου

—Τὴν ἐλευθερίαν τῶν συνειδήσεων

—Τὴν ἐλευθερίαν τῆς παραδόσεως καὶ διαδόσεως στὰς δρόμους».

Ἄν προαίξωμεν λίγα τὴν διατυπώσιν τοῦ άρθρου αὐτοῦ, δὲν τὸ δυσκολευθόμεν νὰ διαπιστώσουμε ὅτι, οἱ Ἕλληνες ποὺ ὑποχέονται, εὐχαιρῶντες ἀποκοινοῦνται ἀπὸ τὸν διασημικὸν ἀρσεναιὸν ποὺ στὴν Ἀρχή. Πραγματικῶς ἡ ἀλλοτρίωσις τοῦ λόγου, τοῦ τύπου καὶ, παρεχόμενον ἀνὰ ἀνὰ χεῖρ, τῆς ἐννεύχουσι καὶ σοσιαλιστικοῦ συστήματος, δηλαδὴ, ἀλλοτρίωσις, ὑπερῶν νὰ ἐκράζονται, νὰ συγκινητοῦνται καὶ νὰ διαδηλώσων στὰς δρόμους ἀνὰ ἑορτὰς ἐργάζονται ὑπὲρ τῆς ἀνιστορίας τοῦ σοβιετικοῦ καθεστώτος.

Μάλιστα, γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν προφανῶς ἀπὸ τὸ κῆδος τῆς «ἐλευθερίας» τὸ Σοβιετικὸν Σύνταγμα, προβλέπει ὅτι σὺστημα

ελέγχου και καταυθύνσεως της δραστηριότητας των πολιτών που φαίνεται καθαρά στο άρθρο 126. Το άρθρο αυτό που πρέπει να προσέξουμε ιδιαίτερα τη διατύπωση του γράφει:

«... εξασφαλίζεται στους πολίτες της Σοβιετικής Ένώσεως το δικαίωμα να γνωρίζεται στις κοινοτικές οργανώσεις, επαγγελματικά συνδικάτα, συλλογικές ενώσεις, οργανώσεις νεολαίας, οργανώσεις αθλητικές άγωγής και αμύνης, πολιτιστικές, τεχνικές και επιστημονικές επιτροπές, ενώ παράλληλα οι πιο συνειδητοί και πιο δραστήριοι πολίτες από την εργατική τάξη και από τα άλλα στρώματα των εργαζομένων, δύνανται στο Κομμουνιστικό Κόμμα της Σοβιετικής Ρωσίας, που αντιπροσωπεύει τον ήγειρικό πυρήνα όλων των οργανώσεων των εργαζομένων, είτε των Κρατικών είτε των Κατασκευαστικών».

Έτσι, έχουμε από τη μια το λαό, ο οποίος έχει ήδη τον δικαίωμα, αλλά στην πραγματικότητα την υποχρέωση, να συμμετάσχει στις προκηφρυνιστικές οργανώσεις και από την άλλη τους επί συνειδητούς και τους πιο δραστήριους πολίτες, δηλαδή τα μέλη του κόμματος που αποτελούν τον ήγειρικό πυρήνα όλων των εργαζομένων οργανώσεων. Και να πώς απολαμβάνουν οι σοβιετικοί πολίτες το «δικαίωμα» που τους παρέχει το 126 άρθρο του Συντάγματος. Μέσα σε κάθε Σοβιέτ, όπως και μέσα σε κάθε εργατικό συνδικάτο, εργοστάσιο, καλλιεργητικό αγρόκτημα, οργανισμό νεολαίας, αθλητικό σωματείο, ή σύλλογο συγγραφέων και επιστημόνων, υπάρχει ένας κομματικός πυρήν που αποτελείται από 3 ή και περισσότερα μέλη του Κόμματος. Έργο τους είναι να επιβάλλουν την πολιτική του Κόμματος μέσα στα Σοβιέτ ή στην οργανωση και να βεβαιώνεται ότι εφαρμόζεται. Όλες, τα Σοβιέτ, ή ή οργανώσεις, δεν ακολουθούν δική τους πολιτική, ούτε παίρνουν δικές τους αποφάσεις. Απλά επιβάλουν την πολιτική του Κόμματος και τη απόφαση του Κόμματος, χωρίς να μπορούν να ελέγξουν.

Αυτή είναι η άνωτερη μορφή δημοκρατίας που υπόσχον-

ται οι κομμουνιστάι. Και οι μονοι ὄρκοι γιά να γλυτώσῃ κανείς ἀπ' αὐτήν, ὅταν δοκιμάσῃ τήν «ἀνωτερότητα» της, εἶναι ὁ δρόμος τοῦ ἀκολουθήσαν οἱ Οὐγγροι τόν Ὀκτώβριον τοῦ 1956 καί ὁ δρόμος τοῦ ἀκολουθήσαν οἱ Γερμανοὶ καὶ ἄλλοι τοῦ ἐγκατελείψαν τὸ Παράπετασμα.

“ΓΕΝΙΚΗ ΑΜΝΗΣΤΙΑ – ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΗΣΙΣ ΤΟΥ Κ.Κ.Ε.,,

Πῶς θὰ ἔδινε ἀμνηστία τὸ Κ.Κ.Ε.

Αὐτὰ εἶναι τὰ δυο ἄμεσα βασικά μέτρα τοῦ θὰ ἔπρεπε, κατὰ τὴ γνώμη τῶν κομμουνιστῶν νὰ πάρῃ τὸ Ἑλληνικὸ Κράτος, γιὰ νὰ προχωρήσῃ στο δρόμο τῆς «Δημοκρατικοποιήσεως τοῦ ἐσωτερικοῦ καθεστώτος τῆς χώρας». Βέβαια, ἀπὸ τὸ σημεῖον αὐτὸ ὡς πρὶ «δικτατορία τοῦ προλεταριάτου» μεσολαβεῖ κάποια ἀπόστasiaς. Ἀλλὰ οἱ κομμουνιστάι εἶναι πρὸς τὸ παρὸν... ὀλιγαρκεῖς!

Ἄς ἀρχίσουμε, ὁμως, ἀπὸ τὸ ζήτημα τῆς «γενικῆς ἀμνηστίας». Δὲν θὰ ἦτο ἀσκόπου νὰ δοῦμε πρῶτα πῶς θὰ ἔδινε ἀμνηστία τὸ ΚΚΕ στοὺς πολιτικούς ἀντιπάλους, σὲ περιπτώσει ἐπικρατήσεώς του.

Ὡς γνωστόν, οἱ ἐδῶ ὑπερμαχοὶ τῆς γενικῆς καὶ ἀνεὺ ὄρων ἀμνηστίας ὑποστηρίζουν τὴν ἄποψη ὅτι ἡ ἐμμονὴ ὠρισμένων ἀτόμων ἐπὶς ἀνατροπικὰς τοὺς ἀντιλήψεις, ποὺ σημαίνουν καταλῦσι τῶν σημερινῶν δημοκρατικῶν θεσμῶν, δὲν πρέπει ν' ἀπετυλῇ κώλυμα γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦκ. Ἐχει, ὁμως, τὴν ἴδια γνώμη καὶ τὸ Κόμμα ἐκείνο τοῦ ὁποῖου οἱ ὀπαδοὶ ἐμφοροῦνται ἀπ' αὐτὰς τὶς ἀνατροπικὰς ἀρχάς.

Τὴν ἀπάντησιν στὰ ἐρωτήματα αὐτὰ τὴν δίνει ὁ «Νόμος» 22 τοῦ 1949 τῆς «Προσωρινῆς Δημοκρατικῆς Κυβερνήσεως» τοῦ Βουνοῦ.

Ὁ «Νόμος» αὐτὸς ἀναφέρει ἐπὶ μὲν τα ἑξῆς:

Ἐχόντας ὑπ' ὄψιν τὴν ἐπὶ 23 Δεκεμβρίου 1947 ἰδρυτικὴν πράξιν τῆς Προσωρινῆς Δημοκρατικῆς Κυβερνήσεως.

Ἀποφασίζουμε

Ἄρθρο 1.

Ἀμνηστεύονται ὅλα τὰ πολιτικά καὶ κοινὰ ἀδικήματα

πού διαπραγμάτευαν από όποιοςδήποτε πρόσωπο μέχρι σήμερα. Εξαιρούνται μόνο οι άρχιεπίσκοποι: 1) Παύλος Γλύξμπουργκ 2) Φρειδερίκη Γλύξμπουργκ 3) Άλφρενδρος Παπάγος 4) Θεοτόφουλις Τσακλόφρος 5) Ουίλντς Πετζόπουλος 6) Ουαστινέλης Σουβόλης 7) Κωνσταντίνος Τσακλόφρος 8) Κωνσταντίνος Ρέντης 9) Σπύρος Μαρκζίνης 10) Δοφοκλής Βελζέλις 11) Παναγιώτης Κακλάρουαλντς 12) Νίκοπαλντ Ζέρβας 13) Σουλιανός Γουττλός 14) Γιώργος Πητσιούριαν 15) Ουόλφρος Τσερεφφάντλιν 16) Άλφρενδρος Δισνέλιτ 17) Γιώργιος Πησιελ(ή)λντ 18) Μπαρτνέλι Άλφρενδρος.

Άρθρο 2.

Ή δικτατορία δυν ισχύει για πρόσωπα που ανηχίζον την αυταρχική εγκληματική δράση τους. *

Επικυκλούσαν τρία άρθρα άρθρα σχετικά με τον τρόπο εφαρμογής του «Νόμου» και έκινται οι υπογράφει των μέλων της αντιδικτατορικής του Βουλής μεταξύ των οποίων του Γερζίντ Πάρτιντμολτ, Ρινκωλ και Στεργκού, που εφαρμόζονται σύμφωνα ως ήγεται του Κ.Κ.Ε. και ανακατατάσσονται του.

Ή έκδοσις σημαίνει έχει το δικαίωμα όλη το «Νόμου», που σημαίνει ότι της γίνεται άμεση επίσημη έκδοσις. Αλλ τη σημασία που δίδεται σημαίνει μετά την άσκηση του Κ.Κ.Ε. ν' αποκλειστική διαφορετική πολιτική από τη δική του. Και ως μη φανερώνεται κατά ότι ο τρόπος, με τον οποίον έχει το δικαίωμα της δικτατορίας του Κ.Κ.Ε. κατά το 1949, έχει πιασει ν' ανταποκρίνεται στη σημασία του προσημειω.

Το παράδειγμα των κομμουνιστικών καθεστώτων.

Σι όσον αφορά δικτατορία ο κομμουνισμός μετά τον πόλεμο και πιά πάλι στη Σοβιετική Ένωση κατασκευάζει άτομαν εξακολουθών να κρατούνται στις φυλακές και τα στρατιωτικά συγκυβερνήσεις, όχι γιατί άδικα οι άνθρωποι πηγάς από όλο ήρται από όλην δικτατορία του εναντίον του δικτατορικού δικτατορικού καθεστώτος—άλλο γιατί άπλάως δεν άνέχονταν δικτατορία στην κομμουνιστική δικτατορία ή της ήσαν άποκρίνεται, ως όσον ή δικτατορία όνται.

Πάρα πολλά ότι από το δικαίωμα κρατούνται, γιατί ίδη.

λίτρεις τους στον κομμουνισμό αντιπροσωπεύει για τὸ ἔθνος καὶ τὸν ἑλληνικὸ λαό.

Ἀρνούμενοι τὸ ἀποκηρύξουν τὰ ἐγκλήματα ποὺ διέπραξαν, ἀρνούμενοι ν' ἀποκηρύξουν τὸ βουληγὲν κῆρυγμα ποὺ τοὺς ὠδήγησε ν' αἰτῇ τὰ ἐγκλήματα, εἶναι τὸ ἴδιον ὡς καὶ μένουμεν. Ἐπει, δὲ ἀκακλουσμένη νὰ ἰσχυρίζονται μὲ τὸν ἴδιον τρόπο ποὺ ἰσχυρίστημε κατὰ τὸ παρελθόν καὶ νῦν, ἐπαπονεγίνουμε κατ'ἀλλήλῃς προποθέσεις νὰ ἐπαπαλῶμε τα ἴδια ἐγκλήματα... Στις πόρτες πρὸς μας εἶναι νὰ μεταβάλουμε τὴν Ἑλλάδα εἰς σοβιετικὸ κομμουνισμό.

Τὰ αἰτήματα τῆς γενικῆς ἀντιταξίας συνδέονται στενὰ μὲ τὸ αἶτημα τῆς κοινοποιητικῆς τοῦ Κ.Κ.Ε. Τὸ ἕνα ἀποβλεπὲ συμπλήρωμα τοῦ ἄλλου. Δηλαδή, ὅχι μόνο διατήρησι καίρου δράσεως τοῦ Κ.Κ.Ε., ἀλλὰ καὶ τῶν μέσων καὶ σπυλαγῶν του ποὺ ἔχουν σήμερα ἀνεκτύτους λογαριασμούς μὲ τὴν ἑλληνικὴ Δικαιοσύνη.

Ἡ παράνομη δράσις «σιδερένιος νόμος» τοῦ Κομμουνισμοῦ.

Ἡ προμεγαλὰ, βέλεια, λαμπρὴ καὶ τὸ ὅσο αἰτήματα ὡς ἀποβλέπουσι ἀποκλειστικῶς πρὸς τὸν διόρωτισμόν καὶ τὴν ἀνάγκη πλήρους ἐπικρατητικῆς τῆς ἑλλάδος ἀνταρξίας τοῦ δημοκρατικοῦ καὶ πολιτευτικῆς Ὁσά, ὅμως, ἐδόξαμε παρακατὰ σχετικῶς μὲ τοὺς τελικοὺς σκοποὺς τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ τῇ σταθερῇ του πρὸς τὸν «κατακτητικόν» καὶ «δημοκρατικόν» σκοπὸν τοῦ κοινωβουλευτικοῦ κοινοποιεῖται μὲ σκοπὸν νὰ τὸ καταστήσῃ, διευκλίνοντες τι κερδισαί κατὰ ἀπὸ τῆς ἐπιράνειας τοῦ κοινωβουλευτικοῦ καὶ τῆς κοινοποιητικῆς.

Ὅσοι ἄρα, ὅμως, βλαπτοὺν τὸ ἔθνος τῆς κοινοποιτικῆς τοῦ Κ.Κ.Ε. πρὸς τὸ λόβωμι ὁδὸν ὅτ' εἶναι καὶ γὰρ εἴς. Οἱ κομμουνιστὲς καὶ οἱ συνδεδεμένοι τους ἀναγγέλλουν ὅτι τὸ Κ.Κ.Ε. εἶναι ἀνὰρ ὑποχρεωμένο νὰ συγκρατῇ πρὸς τὸν σκοπὸν αἰματωσὶ καὶ ν' ἀνεκτικῶς παύσῃ τὸν, γὰρ, τὸ ἀνεκτικῶς ἢ ἐνδεῶς ὁμιλῇ καὶ ὁδοί. Τὰ ἐπικριτικὰ ὅσα ἀντιφασίται πρὸς τὸ ἴδιον τὸ Κ.Κ.Ε. τὰ ὅσα ἐπικρίναι ὅτι ἡ ἐπικριτικὴ δραστηριότητι ἀποτρεῖ ἀποβλέπει ὡς τῆς ταξικῆς πάλης, ἀνεκτικῶς ἀπὸ τῆς κοινωβουλευτικῆς ὁδοῦ βρίσκεται τὸ Κόμμα.

Το άρθρο 12 της Κοινοβουλευτικής Διεύθυνσης έπαιζε στα Κ.Κ. «επὶ ἰδρυτικῇ κινήσῃ στὶς νέαις ὀργανώσεις τῶν καὶ Ἀργυρουσίων μυστικῶν». Καὶ ἐξήρπασε ὁ Ζαχαριάδης, τὸ 1932, στὸ βιβλίο του «Τὰ προλήρηματα καθολήγητος στὸ Κ.Κ.Ε.»

«... ἡ ἀνάγκη τῆς περὶ τῆς ὀργάνωσης καὶ δουλειᾶς... ἔχει ἀναρῶναι γιὰ τὴν κομμουνιστικὴν καὶ τὸ Κόμμα τους σὲ πιδωμένα κῶμα τῆς παζιῆς πάλῃ (π. 199).

Καὶ πὲ ἄλλο σημεία τοῦ ἴδιου βιβλίου:

«Ἐπὶ τὴν ἰδίαν κομματικὴν δουλειὰ ἡ παρόνομος καθολήγησις ἔχει πραγματοποιηθῆναι ἀπέναντι στὴν νέαν, ἡ παρόνομος καθολήγησις ἀπέναντι τῇ γυναικὶ καὶ τῇ πρώτῃ ἀδελφῇ γιὰ ὅλη τὴν κομματικὴν δουλειὰ ἐπὶ ὀργάνωσιν (σελ. 207).

«Μὴ ἄλλοι λόγοι ἢ τέχνη τῆς παρόνομης ὀργάνωσης καὶ δουλειᾶς, τῆς συνεκτικότητος καὶ τῆς ἀπαρτυπησῆς, συνίσταται στὸ νὰ ἐμπὰ ἐτοιμοπόλεμο τὸ Κόμμα κατὰ ἀπὸ τῆς καὶ δουλειᾶς συνήθως, σπῆν δυνάμει μὲ τις μέγας, ἀργυρουσίων καὶ καθολήγησις τῶν ἀγώνων τους, ἵνα τὸ ὅτιν ἀποκρίσται εἰς συνήθως νὰ δειχθῇ τὴν νῶ... τὸ λαὸν, μέχρι τὴν ἐντέλῃ ἐξέγερσιν καὶ τῇ νίκῃ» (σ. 201).

Πρόσφατες ὁμολογίες.

Ἡ ἐκκαθάρισις τοῦ Ζαχαριάδη ἔδει ἰδίως φανερὰ τὴν θαυμαστὴν ἀνάγκη τῆς λειτουργίας τοῦ Κόμματος. Αὐτὴς δὲν καθορίζονται ἀπὸ τοὺς ἱκανοὺς ἡγέτας τοῦ Κ.Κ.Ε. ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Διεθνικοῦ Κομμουνισμοῦ, τοὺς ἀντιπρόσωπους τοῦ Κρεμλίνου καὶ ἰσχυροὺς γιὰ ὅλα τὰ Κ.Κ. Ἐπὶ, ὁ Κοινοβουλευτικὸς μὴδὲς τῆς σημερινῆς ἡγεσίας τοῦ Κ.Κ.Ε. —κατὰ τὴν περίσυστή 7η Ὁλομέλεια τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κόμματος εἶπε γιὰ τίς παράνομες ὀργανώσεις:

Ἡ ἀπαραίτητη προετοιμασία γιὰ τὴν ἐκκαθαρὴ στὴν πρῶτῃ τῆς πολιτικῆς αὐτῆς τοῦ Κόμματος, γιὰ τὴν πραγματοποιήσῃ τῶν καθολήγητων καὶ καθολήγητων ἡ δὴ Ὁλομέλεια, εἶναι ἡ ἀπαραίτητη γιὰ τὴν ὀργάνωσιν τοῦ κομμουνιστικοῦ

κοῦ κόμματος, στενά συνδεδεμένων με τις μάζες, ἱκανῶν νὰ χρησιμοποιοῦν καὶ νὰ ἐκφύρουν τὶς νόμιμες μορφές ὀργανώσεως καὶ πάλιν, ἱκανῶν νὰ ὀργανώσουν καὶ νὰ καθοδηγήσῃ τὸ πλάτυ λαϊκὸ κίνημα, συνδυάζοντας σωστά τὴν παθητικὴν μὲ τὴ νόμιμη δουλίαν.

Τέλος, τὸ ἀρθρο 3 παράγραφος 1 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Κ.Κ.Ε. ἀρμίζει ὥς ἐς ἀπὸ τὸ κόμμα καθήκοντος τοῦ μέλους τοῦ Κόμματος τὴν ὑπαχθεῖν ἐν τῇ αὐτοπροστασίᾳ τοῦς συνταγματικὰς ἐπιδόσεις γιὰ νὰ περιφραγῇ τὸν παρτίκο μηχανισμό.

Παῖν κλέισαν ἐς ἑαυτὴν τὴν κοινοποιήσας τοῦ Κ.Κ.Ε. θεωρητικὴ σκόπησις νὰ συζητηθῇ καὶ τὴν ἀπορρίψαι μὲ τὴν ἐννοίαν, ὅτι κοινοποίησις τῶ ὁδηγήσῃ εἰς τὴν δουλίαν ἐπιμελῶν ὑποκαταστάσας τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ παραιτῶντος τὸν λαὸ ἐμπειροζόμενα ὡς μὴ κοινοποιητικά).

Ἡ ἀπορρίψα αὕτη δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὴν τὰ γέγονος ὅτι τίποτε δὲν ἀποχεῖται τὸ Κ.Κ.Ε. νὰ ἀπορρίψῃ αὐτὴν τέτοια ἐνέργεια πρὸς περιπτώσει νομιμοποιήσεώς τινος. Εἶκοι μάλιστα βέβαια δὲν ἔχει μόνον τὴν δικτηρίστη τὰ σημεῖα τὴν ὑποκατάστασις, ἀλλὰ τὴν ἀπορρίψα ὡς ἰδρωμένη καὶ ἄλλα εἰς τὸ παρτίκο μηχανισμό τινος. Ἀς μὴ λησμονοῦμε ὅτι κατὰ τὸ παρτίκον ἡ νόμιμη ὑπαρξὶς καὶ δοσὴν τινος δὲν τὴν ἐνυπόθεσαν νὰ διαμεσολαβῇ ἐνὰ «Ἀγροτικὸ Κόμμα» καὶ νὰ διατηρήσῃ ἀνεγὼ χρόνιό διόσταμα τῆς κοινοτικῆς ὀργανώσεως τοῦ Ε.Α.Μ., Ε.Π.Ο.Ν. κλπ.

ΤΟ «ΕΙΡΗΝΙΚΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΣΤΟΝ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ,,

Εἰρηνικὸ πέρασμα στὴν .. ἐνοπλὴ βία.

Τὸ ΚΚΕ., ἐφαρμόζοντας τὴν ἀποφάσιν τοῦ 20οῦ Συνεδρίου τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε., περὶ δυνατότητας ἀναδόσεως εἰς τὸν σπαραλισμὸ καὶ διὰ τῆς κοινοφανήσεως αὐτῶν, διακηρύττει ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ «σοσιαλιστικὴ ἀλλαγὴ εἰρηνικὰ χωρὶς ἐνόχλην πόλεμον». Ἡ διακήρυξις αὕτη, χαρακτηριστικῶς τῆς ποικίλου προετοιμασίας ποὺ διελθεται τὸ Κ.Κ.Ε., (καὶ γινώσκῃ ὅτι Διεθνὴς Κομμουνισμός) ἀπερβλήθει

στο ξεθώριασμα τών φρικτών άναμνήσεων τών Δεκεμβριανών και τοϋ συμμοριτοπολέμου και τήν άμβλυνσι τής αντίστασεως τοϋ έλληνικοϋ λαοϋ στήν κομμουνιστική διείσδυσι. Φαίνεται, όμως, ότι τό σύνθημα τοϋ «είρηνικοϋ περάσματος στον σοσιαλισμό» άρχισε νά προκαλή σύγχισι και νά επιδρά δυσμενώς επί τών κουρασμένων και άπογοητευμένων ύπολειμμάτων τών όπαδών τοϋ Κ.Κ.Ε. στο Παραπέτασμα. Καί, έπειδή ή ήγεσία τοϋ κόμματος θέλει νά άμβλύνη τήν αντίστασι τοϋ έλληνικοϋ λαοϋ, αλλά όχι και τήν επαναστατικότητα τών μελών τοϋ Κόμματος, ύποχρεώθηκε σέ μεταγενέστερα κείμενά της νά κάνη ώρισμένες «διευκρινίσεις». Έτσι στο ύπ' αριθμόν 4-5) 1957 τεϋχος τοϋ «Νέου Κόσμου» διαβάζομε:

«Τοϋτο όμως (δηλαδή τό «είρηνικό πέραςμα») δέν εξαρτάται μόνον από τό Κ.Κ.Ε. αλλά και από τή στάση πού θά κρατήση ή πλουτοκρατική όλιγαρχία πού βρίσκεται στήν έξουσία και πού δέν παραιτείται ποτέ θεληματικά».

«Η ύπόθεση θά εξαρτηθῇ σέ μεγάλο βαθμό από τό συσχετισμό τών δυνάμεων σέ κάθε χώρα, όσο και από τόν διεθνή συσχετισμό, από τό βαθμό όργάνωσης και συνείδησης τής έργατικής τάξης και τοϋ εργαζόμενου λαοϋ από τή δύναμη αντίστασης τών αντιδραστικών τάξεων».

Άκόμη σαφέστερος είναι ό Παρτσαλίδης, ό όποιος στο ύπ' αριθμόν 9 τεϋχος τοϋ «Νέου Κόσμου» δέν διστάζει νά κάνη λόγο και γιά τήν προετοιμασία ενός νέου αίματοκυλίσματος τοϋ τόπου:

Σφαγή τοίς... μετρητοίς και με δόσεις.

«Γι' αυτό χρειάζεται ή έπαγρύπνηση και άπόφαση τοϋ λαοϋ νά επιβάλῃ όποσδήποτε τό σεβασμό τής θέλησής του. Η τέτοια έπαγρύπνηση, προετοιμασία και άπόφαση τοϋ λαοϋ είναι πρώτα-πρώτα άπαραίτητος όρος γιά τήν νίκη του στήν περίπτωση πού τά πράγματα θά φτάνανε σέ έμφύλιο πόλεμο. Εκτός όμως από αυτό μόνο μιá τέτοια προετοιμασία ίσως θά μπορού-

σε νὰ λογικέψη τίς καταδικασμένες ἀπὸ τὴν ἱστορία κυρίαρχες τάξεις».

Τί σημαίνουν ὅλ' αὐτά; Σημαίνουν, ἀπλούστατα, ὅτι ἂν παραδοθοῦμε ἀμαχητὶ στὸν κομμουνισμό θ' ἀρχίσῃ νὰ μᾶς σφάζῃ μετὰ τὴν ἐπικράτησί του. Ἀλλιῶς—ὅπως τουλάχιστον ἀπειλεῖ—ἡ σφαγὴ θ' ἀρχίσῃ πρὶν ἀπὸ τὴν ἐπικράτησι καὶ θὰ συνεχισθῇ καὶ ἔπειτα ἀπ' αὐτή. Δηλαδή, τὸ μόνο δικάϊωμα ποὺ μᾶς ἀναγνωρίζουν εἶναι νὰ διαλέξωμε μεταξὺ τῶν δύο: ἢ νὰ πληρώσωμε τοῖς μετρητοῖς ἢ σὲ δύο... δόσεις! Φαίνεται ὅτι οἱ κομμουνισταὶ ὑπολογίζουν περισσότερο ἀπ' ὅσο πρέπει στὴν ἀμνησία καὶ τὴν ἀφέλεια τῶν μὴ κομμουνιστῶν.

ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΟΥ ΟΔΥΣΣΕΩΣ

Ὡστόσο οἱ κομμουνισταὶ συνεχίζουν τὴ δράσι τους. Ἐχουν ἐμπιστοσύνη στὴ δύναμη τῆς προπαγάνδας τους, ποὺ χρηματοδοτεῖται ἀφθονα ἀπὸ τὸ ὑστέρημα τῶν σκλάβων τοῦ Παραπετάσματος. Πιστεύουν ὅτι ἡ προπαγάνδα αὐτὴ ἔχει ἀπεριόριστες ἱκανότητες νὰ παριστάνῃ τὸ μαῦρο ἄσπρο καὶ νὰ σπείρῃ τὴ σύγχισι, τὴν ἀμφιβολία καὶ τὴν ἡττοπάθεια ἐκεῖ ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ πείσῃ γιὰ τὴν «ἀνωτερότητα» τοῦ κομμουνιστικοῦ κινήματος.

Οἱ ἴδιοι δὲν ἐδίστασαν νὰ ἀποκαλέσουν τὴν τακτικὴ τῆς ἐξαπατήσεως μὲ τὴν ὁποία ἐπιχειροῦν νὰ παραβιάσουν τίς ἐπάλξεις τοῦ κόσμου μας, «Δούρειο Ἴππο».

Ἀλλά, ἂν αὐτοὶ προτίμησαν τὸ παράδειγμα τῆς πανουργίας ἀπὸ τὸν Ὅμηρο, ἔχομε κι' ἐμεῖς τὸ παράδειγμα τῆς φρονήσεως.

Γιὰ νὰ σωθῇ ὁ Ὀδυσσεύς ἀπὸ τὸ ἀπατηλὸ τραγούδι τῶν Σειρήνων ἔβαλε καὶ τὸν ἔδεσαν στὸ κατάρτι τοῦ πλοίου του. Ἄς διδαχθοῦμε ἀπὸ τὸν βαθὺ συμβολισμό τῆς χειρονομίας τοῦ ὁμηρικοῦ μας προγόνου. Ἡ δημοκρατία ἔχει τὴν γοητεία, τὴν ὁμορφιά ἀλλὰ καὶ τὸν κίνδυνο ἑνὸς ἀτέλειωτου ταξιδιοῦ σὲ πλατεῖες συχνὰ ἄγνωστες θάλασσες. Οἱ Σειρῆνες τῆς δημαγωγίας προσπαθοῦν νὰ μᾶς παρασύρουν στὴ φρικτὴ γῆ τοῦ

όλοκληρωτισμού. Οί ελεύθεροι θεσμοί μας δέν μᾶς ἐμποδίζουν ν' ἀκοῦμε τὸ παραπλανητικό τους τραγούδι. Ἄς δεθοῦμε λοιπὸν στὸ κατάρτι τῆς φρονήσεως. Ἄς ἔχομε πάντα στὸ νοῦ μας, ὅτι αὐτοὶ ποὺ μᾶς συνιστοῦν οὐδετερότητα, ἐπνίξαν στὸ αἷμα τοὺς Οὐγγρους ποὺ τόλμησαν νὰ τῇ ζητήσουν. Αὐτοί, ποὺ μᾶς συνιστοῦν τὸν ἀφοπλισμό, ἐξοπλίζονται πυρετωδῶς καταδικάζοντας σὲ μόνιμη ἀθλιότητα ἑκατοντάδες ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων ὑπάρξεων. Αὐτοί, ποὺ μᾶς διαβεβαιώνουν ὅτι σέβονται τὴν ἀνεξαρτησία μας, εἶναι οἱ ἴδιοι ἐκεῖνοι ποὺ ὠργάνωσαν κι ἐξαπέλυσαν ἐναντίον μας τὰ Δεκεμβριανὰ καὶ τὸν συμμοριτοπόλεμο, ὅταν ἄοπλοι καὶ ρημαγμένοι προσπαθοῦσαμε ν' ἀνασυγκροτηθοῦμε. Αὐτοί, ποὺ βάζουν κάποιους ἐδῶ νὰ φωνάζουν ἐναντίον τῶν βάσεων, ἔχουν μεταβάλει σὲ βάσεις ὅλες τὶς χῶρες τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης. Αὐτοί, ποὺ μᾶς συμβουλεύουν νὰ φύγωμε ἀπὸ τὸ ΝΑΤΟ, εἶναι οἱ ἴδιοι ἐκεῖνοι ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγο ὑπέγραψαν τὴ γνωστὴ διακήρυξι στὴ Μόσχα γιὰ τὴν ἐνίσχυσι καὶ τὴν ἐνότητα τοῦ κομμουνιστικοῦ στρατοπέδου στὸ πλαίσιο τοῦ συμφώνου τῆς Βαρσοβίας.

.....

Οἱ Τρῶες δέν ὑπετάγησαν μόνον γιατί ἦταν πολυμήχανος ὁ Ὅδυσσεας, ἀλλὰ καὶ γιατί ἦσαν οἱ ἴδιοι ἀφελεῖς. Ἀπὸ μᾶς ἐξαρτᾶται νὰ ἀποφύγωμε τὸ μοιραῖο λάθος τους. Καὶ θὰ τὸ ἀποφύγωμε, ἂν ἐρευνοῦμε πάντοτε προσεκτικὰ τί κρύβουν τὰ «δῶρα» τῶν ἐχθρῶν τῆς Δημοκρατίας..

